

2005.
June.

செவ்வாய்

27/7/2005

வாசுதேவன் ஒளி

**ஆனி
மாத இதழ்**

**மலர்
35**

வெளியீடு :
ஸ்ரீசூரக்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பறை, இலங்கை.

அருள் இனி

(மாதாந்த சஞ்சிகை)

ஆசிரியர்:

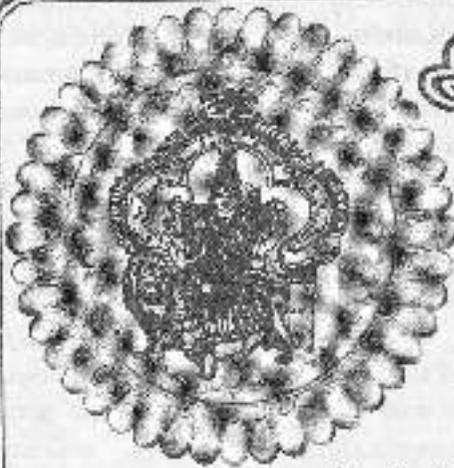
செஞ்சொற்செல்வர்

திரு. ஆறு. கிருமுகுகன் அணர்ச்சி

உதவி ஆசிரியர்

காவல்துறை கா. சிவபாலன் அவர்கள்

2005 பார்த்திப வருடம் ஆன் மாதம்

வெண்பதி ஸ்ரீ சங்கராதேவி தேவஸ்தானம்

மலர் 35

தெலிப்பேட்டை, இலங்கை, பதிவு கலை. QD/74/NEWS/2005

பொன் விழாக்காணும் அகில இலங்கை இந்துமாமன்றத்தை வாழ்த்துவோம்

கிலங்கையிலுள்ள சைவ நிறுவனங்களில் எல்லாறாலும் மதிக்கப்படுகின்ற உன்னத நிறுவனமாக விளங்குவது அகில கிலங்கை கிந்துமாமன்றம். அகவை ஐம்பது நிறைவு பெறும் கீழ்மன்றம் கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளாக சாதித்தவை ஏராளம். கிந்துக்களுக்கு கிடையுறுகள் வந்தபோதெல்லாம் குரல் கொடுத்த நிறுவனமாக கிந்துநிறுவனம் விளங்குகிறது. தலைநகர் கொழும்பில் அன்று பல பெரியவர்கள் ஒன்றுகூடி ஆரம்பிக்க கிந்து மாமன்றம் மிகப்பெரிய மாடிக்கட்டடத்தை உருவாக்கித் தமது பணிகளைத் தொடர்ந்து கொண்டு கிறுக்கிறது. போரின் அளித்தாங்கனால் மக்கள் துன்பப்பட்டு அகதிழுகாமங்களில் வசித்த போதெல்லாம் கியன்ற உதவிகளை வழங்கி நன்றிக்கூரிய நிறுவனமாக மக்கள் மதிக்குமளவுக்கு தன்னை நிலைநாட்டி நிற்கிறது. கியற்கை அளித்தாங்கன் காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் கிந்துமாமன்றம் ஆறுதல் அளிக்கும் பணியில் ஈடுபடத் தவறவில்லை. மலையகத்தில் கிந்து மதத்தைக் காப்பதற்கு பல்வேறு முயற்சிகளை முன்னெடுத்துப் பணியாற்றி வரும் மன்றம் கல்விப் பணியிலும் பங்கு கொண்டு உழைந்து வருகிறது.

கிலங்கையின் கல்வித்திட்டத்தில் கிந்து சமய பாடத்திட்டம் தொடர்பாக படைவை அரகடன் வாதாடி பாடத்திட்டம் ஆக்கியூர்வனானதாக அமைய மன்றம் எடுத்த முயற்சியை மறக்க கியலாது. புகழ்பெற்ற கொழும்பு கிரத்தமலானை கிந்துக்ககல்லூரி 1983 ஆண்டு முதல் முடப்பட்டு படைமுகாமாக பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. கல்லூரியை மீட்டு எடுக்கு மீள கியங்குவைக்கு வித்திட்ட பெருமை கிந்து மாமன்றத்திற்கே உரியது. கல்லூரி வளாகத்தில் ஏழைச் சிறார்கள் கில்லத்தை உருவாக்கி பல குழந்தைகளுக்கு வாழ்

வளிப்பதோடு முதியோர் கில்லம் உருவாக்கப்பட்டு முத்தோர்க்கு உதவும் அரும்பணியும் சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. ஆன்மீக வெளியீடுகள், அறிவுசார் கருத்தரங்குகள், சிவதொண்டர் பயிற்சி முகாம்கள், அறநெறிப் பாடசாலை களுக்கான பணிகள் எனப் பல்வேறு பணிகளை ஆற்றி வரும் அகில கிலங்கை கிந்து மாமன்றம் பொன் விழா ஆண்டில் மேலும் பல பணிகளைத் திட்டமிட்டு செயற்படுத்த முனைந்து நற்புது குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக நாவலர் பெருமானின் சிந்தனையில் எழுந்த சைவப் பிரசாரகர் பயிற்சிக் கல்லூரி நவீனமுறையில் நல்லூரில் அமைக்கத் திட்டமிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. சுமார் முப்பத்துநான்கு இலட்சம் ரூபா செலவில் யாழ் குடாநாட்டு மக்களின் அவலம் போக்க உதவும் அம்புலன்ஸ் வண்டிச் சேவையை நடாத்த திட்டமிட்டுள்ளமை பலரது வரவேற்புக்குமுரியதாகும். பொன்விழா ஆண்டில் கிந்துமத எழிற்சிக் கருத்தரங்குகளையும் கல்வி சார் மாநாடுகளையும் நாடு யூராகவும் நடாத்தத் தீர்மானித்து நடைமுறைப்படுத்தி வருகிறது. எங்கள் துர்க்காதேவி தேவஸ்தானத்துடன் நீண்டகாலத் தொடர்பு கொண்டது அகில கிலங்கை கிந்துமாமன்றம். அன்னை சிவத்தமிழ்ச்செல்வி கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, நல்லை ஆதீன குருமுதல்வர் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தரதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாச்சாரியார் சுவாமிகள், கொழும்பு கிராமகிருஷ்ணமிசன் முதல்வர் ஆத்மானந்தஜி சுவாமிகள் போன்ற ஆன்மீகத் தலைவர்களைக் காப்பாளர்களாகக் கொண்டு கியங்கும் கிந்து மாமன்றம் பொன்விழா ஆண்டில் திரு. வி. கைலாசபிள்ளை அவர்களது தலைமையில் திரு. கந்தையா நீலகண்டன் (கௌரவ செயலாளர்) போன்ற செயற்திறன் மிக்க நிர்வாக கியக்குநரைக் கொண்டு மிகச் சிறப்பாக கியங்கி வருகிறது. வருங்காலங்களில் நாடு முழுவதும் பல்வேறு திட்டங்களை வெற்றிகரமாக செயற்படுத்தி கிந்துச் சமூகத்தின் உன்னத நிறுவனமாக விளங்க வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

-ஆசிரியர்

சிவபூமி கண்தானச் சபை

தானங்களில் சிறந்த தானமான கண் தானத்தைச் செய்ய முன்வாருங்கள் உங்கள் இறப்புக்குப் பின் பார்வையற்று இருக்கும் ஒருவருக்கு ஒளி கொடுக்க நீங்கள் உதவுங்கள். வாழும் போதே

இப்புண்ணிய காரியத்துக்கு
ஒப்புதல் தாருங்கள்.

தொடர்புகளுக்கு:

கண் வைத்திய நிபுணர்கள்:

ஆறு. திருமுருகன்

Dr. ச. குகதாசன், 021-222 3645

தொலைபேசி

Dr. சிவந்தா, 021-222 3149

021-222 6550

யாழ்.போதனா வைத்தியசாலை

புராணங்களில் சைவ சித்தாந்தம்

கலாநிதி சீவத்தமிழ்ச்செல்வீ தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J. P.

பழமைக்கும் பழமையாய்ப் புதுமைக்கும் புதுமையாய் வேத நுட்பங்களையும் அவற்றை உள்ளத்திற் பதிப்பதற்குரிய உபாயங்களையும் அற்புதமான கதைகள் மூலம் எடுத்து விளக்குவது புராணமாகும். வேத நுட்பங்களை எல்லோராலும் அறிந்து கொள்ளல் இயலாது. எனவே பாமரமக்களும் அறிந்து கொள்ளக் கூடிய முறையில் புராணங்கள் தோன்றின. இவற்றின் தோற்றமே இந்து மதத்துக்கு ஓர் எழுச்சியைக் கொடுத்தது என்றால் மிகை ஒன்றும் இல்லை. மெய்ப்பொருளாகிய கடவுட்கொள்கையில் புராணகாலம் ஒரு வளர்ச்சியைப் பெற்றுள்ளது. இவ்வளர்ச்சியின் முற்பட்ட நிலையைக் காட்டுவனவே புராணங்கள். புராணம் என்பதற்கே பழமை என்பதுதான் பொருள். புராணங்களில் சொல்லப்படும் வரலாறுகளிற் சில பொருத்தம் இல்லாதவை போலத் தோன்றினாலும் யாவும் சில உண்மைகளை அடிநிலையாகக் கொண்டவையாம். அவ்வுண்மைகளை மூன்று வகைப்படுத்திக் கூறலாம்.

ஒன்று உண்மை நிகழ்ச்சி. இரண்டு மக்கள் தமது கொள்கையை வலியுறுத்தல். மூன்று நுண்பொருளைப் கருப் பொருளாக விளக்குதல். இவ்வுண்மைகளைக் கொண்டு நமது சமய வரலாறுகள் பதினெண் புராணங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. வேதங்களும், ஆகமங்களும் கற்றவர் களுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கு உணர இயலாது. ஆகையால் இவற்றின் நுட்பத்தை விரித்துக்காட்டி எல்லோரும் உணரும் வண்ணம் புராணங்கள் எழுதப்பட்டன. நம் நாடெங்கும் சமய உணர்வைத் தோற்று வித்தது புராணங்களே. வேதாகமங்களை ஒதி உணர்வோரும் புராணங்களை

உணர்தல் இன்றியமையாததே. வேதங்களுடையெல்லாம் ஓதாமலே உணர்ந்த வியாசமுனிவர் புராணங்களைச் சனற்குமார முனிவரை வழிபட்டுக் கேட்டு உணர்ந்தார் என்று வரலாறு கூறப்படுகின்றது. இதனால் புராணங்கள் எத்துணைச் சிறப்புடையன என்பது விளங்கும். சித்தாந்த நூல்களில் மிக விரிந்த நூலாய் எல்லாவற்றையும் முற்றறக் கூறும் சிவஞானசித்தியார் சித்தாந்தமாகி மேல்நிலைக்கு உள்ள படிகள் பலவற்றை முறைப்படுத்திக் கூறுமிடத்தில், பலவகையாகப் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் வேதத்தின் முடிந்த பொருள் இது என்பதை இனி துணர்தற்குப் புராணங்களை ஒதி உணர்தல் வேண்டும். “சிறப்புடைய புராணங்கள்” உணர்த்தும் வேதசசிரப் பொருளை மிகத் தெளிந்தும் சென்றால் சைவத்திறத்தடைவா எனக் கூறுகின்றது.

“பூச்சமய நெறி நின்றும் அகச்சமயம் புகும் புகழ் மிருதி வழி யுன்றும் புகலும் ஆச்சிரம அறத்துறைகள் அவையடைந்தும் அருந்தவங்கள் புரிந்தும் அருங்கலைகள் பல தெரிந்தும் ஆரணங்கள் படித்தும் சிறப்புடைய புராணங்கள் உணர்ந்தும் வேதச் சிரப் பொருளை மிகத் தெளிந்தும் சென்றால் சைவத் திறத்தடைவர் இதிற சரியை கிரியா யோகம் செலுத்திய பின் ஞானத்தால் சிவனடியைச் சேர்வர்”

என்பது அச்செய்யுள். புராணங்கள் பதினெட்டு என்னும் வரையறை தொன்று தொட்ட மரபு. அதனால் அவற்றுள் சில சிறப்புடையன. சில சிறப்பில்லாதன என்பதில்லை. எல்லாமே சிறப்புடையனதாம். அதனால் சிறப்புடைய புராணங்கள் என்றது மெய்ந்நெறியின் உண்மையைத் தெளிய விளக்கிய படியாம். வேதத்தில் பல தெய்வ வழிபாடுகளும் பல தெய்வங்கட்கு முதன்மையும் கூறப்படுவதால் எத்தெய்வம்

முழுமுதற் தன்மையுடைய முதற் கடவுள் என்ற ஐயம் எழும். பதினெண் புராணங்களையும் உற்றுநோக்கி உணருமிடத்து அவ் ஐயம் நீங்க ஒரு தலையான உணர்வு உண்டாவதாகும். ஆகவே புராணங்கள் சிறப்புடைய பெருநூல்கள் என்பது தெளியப்படுவதாம். ஞானசம்பந்தர் அருளிய திருப்பாசுரத் திருப்பதிகத்திலும்

“வேத முதல்வன் முதலே முதலாக விளங்கி வையம் ஏதப் பாடமை உலகத்தவர் ஏத்தல் செய்யப் பூத முதல்வன் முதலே முதலாய் பொலிந்த சூதன் ஒலிமாலை என்றே கலிக் கோவை சொல்லே”

எனப் பாடியுள்ளனர் சூதமா முனிவர் ஏனைய முனிவர் பலர்க்கும் எடுத்துக் கூறிய புராணங்களை அனைவரும் ஓதியுணர்ந்து உய்யவேண்டுமென்று குறிப்பிட்ட திருஞானசம்பந்தர் வாக்கைச் சேக்கிழார் விளக்கியருளிய இடத்தில் “பதினெண் புராணங்களென்றே ஓதென்றுரை செய்தனர் யாவும் ஒதாதுணர்ந்தார்” எனப்பாடியருளினார்.

இத்தகைய மேன்மை வாய்ந்த புராணங்களில் கந்தபுராணம் முதன்மை வாய்ந்தது. அத்துடன் சைவத்தமிழ் மக்கள் என்றும் ஏத்திப் போற்றும் செந்தமிழ்க் காப்பியமாகிய பெரியபுராணமும் தமிழ் வளர்த்த கூடலில் தோன்றிய திரு விளையாடற் புராணமும் ஓதியுணரற் பாலனவாகும். சைவத்தின் மூன்று கண்களென்று இவற்றைப் போற்றலாம். இறைவனுடைய திரிநேத்திரம் போல் இவை அமைந்துள்ளன. அக்கினி நயனம் எனப்படுவது கந்தபுராணம்; சூரிய நயனம் எனப்படுவது திருவிளையாடற் புராணம்; நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தெறித்த பொறியின் வழியாக உதித்த கந்தனின் மகிமை பேசுவது கந்தபுராணம். சூரிய குலமன்னராகிய அநபாயசோழன் விரும்பிக் கேட்கப் பாடப்பட்டது பெரியபுராணம். சந்திரகுல மன்னர் ஆண்ட மதுரையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டது திருவிளையாடற் புராணம். இவற்றில் அமைந்த சைவ

சித்தாந்தக் கருத்துக்களை முறையே சிறிது கவனிப்போம்.

“சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்கவாம் பொருள் மூன்றுள மறையெலாம் மொழிய நின்றன ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆருயிர்த் தொகை வான்திகழ் தளையென வகுப்பரன்னவே”

காசிபமுனிவர் தமது மக்களாகிய சூரபன்மனாதியோருக்கு உபதேசிப்பதற்குத் தொடங்கிய பாடமே சைவசித்தாந்த பாடமாகும். அதுவுமன்றி உற்பத்தி காண்டம் இறைவனுடைய தடத்த இலக்கணத்தை விளக்குமிடம் அற்புதமாய் அமைந்துள்ளது.

“உருமேனி தரித்துக் கொண்ட தென்றலும் உருவிறந்த அருமேனி யதுவுங் கண்டோம் அருவருவானபோது திருமேனி யுயம் பெற்றோம் செப்பிய மூன்றும் நந்தம் கருமேனி கழிக்கவந்த கருணையின் வடிவதானே”

என்ற பாடற் கருத்தமைய அருவம் அருவருவம் உருவம் ஆகிய நிலைகள் இறைவன் கொள்ளும் தடத்த நிலைகளாகும். திருக்கயிலாயத்தில் தேவர்கள் எல்லோரும் கூடிச் சிவபெருமானை நோக்கி இறைவா நீயொரு குமரனைத் தரவேண்டும் என்று வேண்டி நின்றார்கள். அப்பொழுது முருகன் அவர்கள் எண்ணத்தில், அருவமாகின்றான். இது மண்ணுள்ளே மறைந்து நிற்கும் முளை போன்றது. பின்பு முருகப்பெருமான் சோதிப் பிழம்பாக இறைவனின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து உதயமான தன்மை அருவருவம் எனப்படும். முளையானது காட்சிக்கு வெளிவந்த மைந்த நிலை உருவம் எனப்படுவது. இது முளைத்து இலை தளிரோடு காட்சியளிக்கும் நிலை. கந்தபுராணத்தில் முருக அவதாரத்தில் இக்கருத்தமைந்த பாடலைக் காண்போம்.

“அருவமும் உருவுமாகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மெனியாகிக் கருணைகூர் முகங்களறும் கரங்கள் பன்னிரண்டுங் கொண்டே ஒரு திருமுருகன் வந்தாங் குதித்தான் உலகமுய்ய”

கந்தபுராணத் தத்துவமே சைவசித்தாந்த விரிவாகும். முருகவேள் பரம்பொருளாகவும்,

வேல் ஞானமாகவும், மயில் விந்துவாகவும், சேவல் நாதமாகவும், வள்ளிப்பிராட்டி இச்சாசக்தியாகவும், தெய்வயானை கிரியாசக்தியாகவும், சூரன், சிங்கன், தாரகன் மும்மலங்களாகவும் அமைய விளங்குவது கந்தபுராணத் தத்துவம். ஆன்மாக்களைத் துன்புறுத்தும் ஆணவ மலத்தின் வலியைக் கெடுத்து ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரிவதே கந்தபுராண வரலாறு.

அடுத்து பெரியபுராணம் காட்டும் சைவசித்தாந்தம் பற்றிக் கவனிப்போம்.

“உலகெலா முணாந்தோதற் கரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்”

என்பது காப்புச் செய்யுள். எங்கும் நிறைந்து நிற்கும் பரம்பொருள்: மனம், வாக்கு, காயங்கட்கு அப்பாற்பட்டவன். அன்பர்கள் பொருட்டு வடிவம் எடுத்து விளங்குவவன். குற்றமற்ற சோதி சொருபமானவன் தில் லையம் பலத்தே ஆடுகிறான். அவனுடைய சிலம்பொலிக்கும் திருவடிகள் அன்பர்கள் உள்ளத்தே மலர்கின்றன. அவற்றை வாழ்த்தி வணங்குவோம் என்பதாகும். அப்பாடலிலும் சொருப தடத்த நிலைகளும் அதனை அறிந்து வழிபட்டும்படியும் ஆன்மாக்கள் புண்ணியமும் காட்டப்படுகின்றது.

நல்வினை, தீவினை காரணமாகப் பிறவி ஏற்படுகின்றதென்றும் “அவா என்ப எல்லா உயிர்க்கும் தவாப் பிறப்பினும் வித்து” என்பதற்கிசையப் பிறவிக்கு ஆசையே காரணம் என்பதும் சுந்தரர் வரலாறு காட்டும் சைவசித்தாந்த நுட்பமாகும். திருக்கயிலாயத்தில் இரு பெண்கள் மேல் வைத்த ஆசை காரணமாகப் பூலோகத்தில் வந்து பிறக்கும் நிலை சுந்தரருக்கு ஏற்பட்டதென்பதும், தாம் செய்த வினையைப் பூலோகத்தில் தாமே அனுபவிக்கக் கிடைத்தது என்பதும் சுந்தரர், பரவையார், சங்கிலியார் வரலாறுகள் காட்டுவன.

இளையான் குடிமாநர் புராணத்தில் பாசம், பழி என்ற சொற்கள் பொருத்தமாகக் கையாளப்படுகின்றன. பசித்துவந்த சிவனடியாருக்குக் குறும்பயிர் தடவிப் பிடுங்கிக் கறியமுதாக்குவதற்குக் கொடுக்கிறார் மாநர். நள்ளிரவில் கொட்டும் மழையில் வீட்டின் கொல்லைட்டறும் சென்று குழிக்கு மேல் வராத குறும்பயிரைத் (கீரை வகை) தடவி வேரோடு பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து சமையல் செய்வதன்மூலம் புராணப் படனம் ஆற்றிக் கற்றார்வாய்க் கேட்டு பேசப்படுகிறது.

“குழி நிரம்பாத புன்செய்க் குறும் பயிர் தடவிப் பாசப்பழி முதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க”

என்பது பெரியபுராணம். பாசம் பழியாவும் வேரோடு அறுபடுவது போலக் கீரைச் செடியையும் பிடுங்கினார் என்கிறார். அதாவது அவருடைய வினை மாசு நீங்குகிறது என்பதைப் புலப்படுத்துகிறார். சேக்கிழார் பெருமான் காலத்தில் சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம் முதலிய சித்தாந்த நூல்கள் எதுவும் தோன்றிற்றிலது. இவைகள் சிறிது காலத்துக்குப் பின்னரே தோன்றலாயின. எனினும் பதி, பசு, பாசம் மும்மலம், இருவினை, பெத்தம், முத்தி நான்கு பாதங்கள், இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், சத்திநி பாதம் ஆகியவற்றின் விளக்கம் ஆங்காங்கே காட்டப்படுகிறது கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்திலே

“முன்னை வல்வினையும் நீங்கி முதல்வனை அறியுந்தன்மை துன்னினான் வினைகள் ஒத்துத் துலையென நின்றாலே”

என்று குறிப்பிடுமிடம் இருவினையொப்பு பற்றி விளக்குகிறது. இன்னும் சைவ சித்தாந்தக் குறியீட்டுச் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் பல பாடல்களிலே காணமுடிகிறது.

“நண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி” என்பதில் அத்துவிதம் பேசப்படுகிறது. இவ்வாறு பல இடங்களைக் காண முடியுமெனினும் விரிவஞ்சி விடுக்க வேண்டியுள்ளது.

மூன்றாவதாகத் திருவிளையாடற் புராணத்துக்கு வருவோம். தொடங்கும் போதே “சத்தியாய்ச் சிவமாகித் தனிப்பர முத்தியான முதலை” என ஆரம்பிக்கிறார்.

“அருளது சக்தியாகும் அரந்தனக் கருணையன்றித் தெருள் சிவமில்லை அந்தச் சிவமின்றிச் சக்தியில்லை”

என்பது சித்தியார் பாடல். இதனை வலியுறுத்துவதாகக் காப்புச் செய்யுள் அமைந்துள்ளது. நூல் செய்வதற்குக் காரணம் கூறுமிடத்திலும் சந்தான பரம்பரை யொன்றைக் காட்டுகிறார் பரஞ்சோதி முனிவர்.

“அண்ணல் பாற்றெளிந்த நந்தியடிகள் பாற்சண் குமரன் உண்ணிறை யன்பினாய்ந்து வியாதனாக் குணத்தவந்தப் புண்ணிய முனிவன் சூதற்கோதிய புராணம் மூவா றெண்ணிய விவற்றில் காந்தத் தீச சங்கிதையின் மாதோ”

மதுரை மாநகரின் சிறப்பை எடுத்துக் காட்டும் இடத்தில் மக்களெல்லோரும் தத்தம் ஒழுக்க நெறியில் நின்று சைவ சித்தாந்திகளாக ஒழுகுவது பற்றிப் பல பாடல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும் சிவபெருமான் ஒருவனே அருளிச் செய்த முறைமையினால் அவற்றுள் இறுதியிற் கூறுகின்ற வீடும் ஒன்று என்றும் இரண்டு என்றும் கூறுகின்ற மாறுபாடு இல்லையாகக் கொண்டு தெளிந்திருந்த குறைவில்லாத சிவயோகிகள் கூட்டமும் கொண்டு விளங்கியது மதுரை மாநகர் என்று கூறுகிறார். அக்கருத்தமைந்த பாடலைப் பின்வரும்:

“வேதநூல் சைவநூல் என்றிரண்டே நூல்கள் வேறுரைக்கும் நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள் ஆதிநூல் அநாதி யமலன் தரு நூலிரண்டும் ஆரணநூல் பொது சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலாம் நீதியினாலுலகாக்கும் சத்திநி பாதாக்கும் நிகழ்த்தியவை நீண்மறையி னொழி பொருள் வேதாந்தத் தீதில் பொருள் கொண்டுரைக்கும் நூல் சைவம் பிரநூல் திகழ் பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்”

என்ற சிவஞானசித்தியார் தெளிவாகக் கூறுகிறது. பரஞ்சோதியார் பாடியருளிய இப்புராணத்தைச் சைவசித்தாந்தப் பெட்டகம் என்றே குறிப்பிடலாம். சரியை, கிரியை, யோக, ஞான நெறி நின்று மக்கள் உய்தியடையும் சிறப்பு பல இடங்களில் பேசப்பட்டுள்ளது. இந்திரன் முடிமேல் வளையெறிந்த படலத்தில் கிரியை வழிநிற்கும் வைதீக தத்துவம் பின்வரும் பாடலால் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“காலையில் ஆசான் சொல்வழி நித்தக் கடன் முடித்துச்சி தொடந்தி மாலையினளவும் புராணநூல் கேட்டு மலை தொடியாம மோர் நான்கும் சேலன கண்ணாள் பங்களைப் பூசை செய்க அப்பூ சனை முடிவில் மூலமந்திர நூற்றெட்டு நூற்றெட்டு முறையினால் ஆகுதி முடித்தல்”

என்றும் மேலும் மோட்ச வீடடைதற் பொருட்டு அனுட்டிக்கும் முறைமைகளும் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு புராணங்கள் காட்டும் தத்துவங்கள் மிகவும் அற்புதமானவை. கணவனுக்கு மனைவி கூறுகின்ற இதமான மொழிகள் போன்றவை புராணங்கள் என்று வர்ணிப்பர். கசப்பான மருந்தைச் சக்கரையில் பொதித்துக் கொடுப்பது போல் வேத உண்மைகள் புராணங்களென்னும் அற்புதக் கதைகள் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய புராணங்களால்தான் சைவ சமுதாயத்தில் ஓர் எழுச்சி ஏற்பட்டது. பணிகள் பரவ வாய்ப்புகள் பெருகின. அதுவுமன்றிப் பாமர மக்களும் பரம் பொருளிடத்துப் பக்தி கொள்ளும் நிலை ஏற்பட்டது. ஆகவே எமது சைவ புராணங்களைப் போற்றிச் சிவாலயங்கள், சைவ ஸ்தாபனங்கள் மூலம் புராணப்படனம் ஆற்றிக் கற்றார் வாய்க்கேட்டு நன்னிலையடைவோமாக.

**பன்னிரண்டாம் திருமுறை மாநாடு மலர்
சிங்கப்பூர் 1992 பக்கம் 55-57**

இளமையில் நற்பண்புகளைப் பயில்வோம்

கலாநிதி குமாரசாமி சோமசுந்தரம் அவர்கள்

“சின்ன வயதிலேயே சத்தியம், நேர்மை, மனஅடக்கம், மனஉறுதி, மனத்திருப்தி ஆகிய இவற்றைப் பழகிக் கொண்டால், இறக்கும் வரைக்கும் இவைகள் நிலைத்து இருக்கத்தக்கவை. அறப்பற்றும், பிற உயிர்களில் இரக்கமும், யாவரும் கடவுளுடைய குழந்தைகள் என்ற எண்ணமும், உறுதிப்பட்டால், ஆசைகள் தாமாகவே அடங்கி நிற்கும்” இவ்வாறு, சைவப்பெரியார், சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் தரும் கருத்து நோக்கற்பாலது.

சமயம், மனிதர்களின் நல்லொழுக்கத்திற்கும் வழிகாட்ட வேண்டும். நல்லொழுக்கப் பண்புகளைச் சிறு பாராயத்திலிருந்தே கற்றுக் கொள்ளுதல் அவசியம். அதற்குப் பெற்றோர்களும், சமூகப் பெரியார்களும், ஆசிரியர்களும் முன்மாதிரியாக வாழ்ந்து காட்டுதல் இன்றியமையாதது. “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்பார்கள். எனவேதான் இளம் பராயத்திலேயே சத்தியம், நேர்மை, அன்பு, இன்னா செய்யாமை, இனியவை கூறல், சகலரையும் ஏற்றத்தாழ்வு பாராட்டாமல் சமமாக மதித்தல், மரியாதை செய்தல், மனஅடக்கம், புலனடக்கம் என்பவற்றை பழகிப் பயிற்சி செய்யவேண்டும். அவ்வாறு பழகிக் கொண்ட பழக்கங்கள் இறுதிவரை நீடிக்கும் என்பது உறுதி.

இன்று பலரிடம் இப்படியான நல்ல மனிதப் பண்புகளைக் காணமுடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் இளமையில் அவற்றைப் பழகிக் கொள்ளாதது தான். அதனால் இன்று பல கஷ்டங்களையும், அமைதியின்மையையும், குழப்பங்களையும் சமுதாயத்தில் காண்கிறோம். இனி வருங்காலங்களிலாவது இந்நிலைமைகள் ஏற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

யாவரும் கடவுளுடைய குழந்தைகள் என்ற எண்ணம் நம்மிடத்தே நிலைகொண்டு விட்டால், நாம் அனைவரும் சகோதர உறவு கொண்டவர்கள் ஆகிவிடுவோம். அப்போது சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதிப்பூசல்கள், வர்க்கபேதங்கள், வேற்றுமை உணர்வுகள், இனமத வேறுபாடுகள் என்பன மறைந்துவிடும். சகோதரர்களுக்கிடையே பேதங்கள், ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்க முடியாதல்லவா? சைவநெறி மனிதரிடையே கொண்டாடப்படும் வேற்றுமை உணர்வுகளை அகற்றுவதற்கு, காட்டும் அற்புதமான வழி இதுவாகும். யாவரும் கடவுளுடைய குழந்தைகள் என்ற எண்ணத்தைப் பிள்ளைகளிடையே வளர்ப்பதற்குச் சமயக்கல்வி துணைபுரியவேண்டும். சமயம் மனிதகுலத்தை ஒற்றுமைப்படுத்த உதவவேண்டுமே தவிர, வேற்றுமைகளை வளர்க்க முனையக் கூடாது.

யாவரும் கடவுளின் குழந்தைகள் என்ற நிலை ஏற்படும்போது, கடவுள் எங்கள் தந்தை என்ற நிலைப்பாடும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது. “தந்தை சொல் மிக்கதோர் மந்திரம் இல்லை” என்பது ஓளவையார் வாக்கு. நாம் எமது தந்தையாகிய கடவுளை

மதித்து, அவர் சொற்படி, அவருடைய விருப்பத்திற்கேற்ப நடந்து கொள்வது நமது கடமையாகும். கடவுள் விரும்பியவற்றை நாமும் விரும்புவதும், கடவுள் விலக்குபவற்றை நாமும் விலக்குவதும், தந்தையை மதிப்பதாகும். எந்தக் கருமத்தையும் எந்தச் செயலையும் நாம் செய்வதற்கு முன்னர் தந்தையாகிய கடவுளைக் கேட்டு, விசாரித்து, அவர் சொற்படி அவற்றைப் புரிவோமானால், எந்தக் கேடும் நேராது.

நீதி, சத்தியம், நேர்மை, நடுநிலைமை, அன்பு, கருணை, அறம், மனஅடக்கம், புலனடக்கம் என்பவை கடவுளால் விரும்பப்படுபவை. அவற்றை நாமும் விரும்பி, வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கவேண்டும். கொலை, களவு, மது அருந்துதல், காமம், பொய், வஞ்சகம், சூது, வன்செயல்கள், கோபம், பொறாமை, பகைமை, பேராசை, இன்னாச்சொல், முதலிய தீயவற்றை இறைவன் விரும்புவதில்லை. இறைவன் விலக்கி வைத்தவற்றை நாமும் விலக்கிவிட வேண்டும். சைவம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறிப்படி ஒழுக்கி நல்வாழ்வு வாழ்வோமாக.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி வீளங்குக ஊலகமெலாம்”

நீறில்லாத நெற்றி

ஒரு சமயம், வாரியார் சுவாமிகள், வடலூரிலிருந்து புறப்பட்டு விருத்தாசலம் வந்து இரவு ரயில் ஏறினார். அந்த ரயில் சேலம் டவுன் ஸ்டேஷனுக்கு வந்தது. ரயிலை விட்டிறங்கிக் குழாயில் கை, கால், முகம் கழுவிக்கொண்டு ரயிலில் ஏறினார். சூரமங்கலம் போய், ரயில் மாறி ஈரோடு போக வேண்டும். காலை நேரம் தன் திருநீற்றுப் பையையெடுத்து, திரு ஐந்தெழுத்தை ஓதி, திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டார். திருநீற்றைப் பிறருக்குத் தரும்போதும் நாம் பூசிக்கொள்ளும் போதும் பஞ்சாட்சரம் கூறவேண்டும். அதனால் விபூதிக்குப் ‘பஞ்சாட்சரம்’ என்ற பெயர் அமைந்தது.

‘சிவாய நம’ என்று சொல்லி நீறணிந்தார்;

நெற்றி நிறையத் திருநீறு பூசிக்கொண்ட அவரைப் பார்த்து, எதிரில் இருந்த ஓர் இளைஞன், சிரித்தான். அதைப் பார்த்தும் பாராததுபோல இருந்தார், வாரியார்.

இளைஞன் அவரைப் பார்த்து “ஐயா! ஏன் நெற்றிக்கு வெள்ளையடித்துக் கொள்கிறீர்?” என்று கேட்டுச் சிரித்தான்.

அவனுக்கு விளக்க வேதத்தில் இருந்தோ, தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரத்தில் இருந்தோ பாடல்களைச் சொன்னால் அவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என நினைத்த சுவாமிகள், “தம்பீ! குடியிருக்கின்ற வீட்டுக்கு வெள்ளையடிப்பார்கள்; காலியான வீட்டுக்கு வெள்ளை அடிக்கமாட்டார்கள். நெற்றியில் பகுத்தறிவு குடியிருக்கின்றது என்று நான் வெள்ளையடித்துக் கொண்டேன்” என்று ஓங்கிக் கூறினார்.

இளைஞனுக்கு அந்தப் பதில் ஆணி அறைந்தது போல இருந்தது. ‘தன் நெற்றியில் அறிவு குடியிருக்கவில்லை காலி வீடு. அதனால் வெள்ளையடிக்காதிருக்கின்றோம்’ என்பது புலனாயிற்று.

ரயிலை விட்டு இறங்கும்போது, “சுவாமி! சிறிது திருநீறு கொடுங்கள்” என்று கேட்டு வாங்கித் திருநீறு பூசிக்கொண்டான்.

பெரியோர் கடைப்பிடிக்கும் நியமங்களைக் கேலி செய்வது நமக்கே இழுக்காக முடியும்.

- திருமுருகசுப்பிரமணியன்தவாரியார்

சிவஞான சித்தியார்

திரு. க. சீவசங்கரநாதன் அவர்கள்
(சரசாலை)

மக்கள் மக்களாக வாழ்வது மட்டும் பெரிதன்று தெய்வத் தன்மை என்னும் பெருவாழ்வு பெற்று விளங்குதல் உயர்ந்தது. அப்படி சிவஞானம் சித்திக்கும் பொருட்டு சிவஞான சித்தியார் என்னும் நூல் அருணந்தி சிவத்தினால் இயற்றப்பெற்றது. வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு நோக்கமே இல்லாதவர்களுக்கு இந்நூலால் பெரும்பயன் இல்லை. வாழ்க்கையுண்மைகளை அறிந்து அறிந்தபடி ஒழுகி உயர்ந்த நிலைகளை அடைய வேண்டும் என்னுங் குறிக்கோள் உடையவர்களுக்கு இந்நூல் பெரும்பயன் செய்யும்.

உண்மைகளை அறிந்து கொள்வதற்கு நூல்களின் உதவி வேண்டும். நூல்களை அறிந்தோர் தெளிந்து சொல்ல ஆர்வத்துடன் கேட்கவேண்டும் முக்கியமாக அதில் ஈடுபடவேண்டும். பயில்வோர் பலருக்கும் எடுத்துச் சொல்லி தோர்ச்சி பெற வேண்டும். முடிபின்படி நுண்ணிய ஒழுக்கமும் வேண்டும் அந்நிலையில் வெள்ளம் போல் ஓர் இதழும் நிலவைப்போல் ஒரு சாயலும் மலரைப்போல் ஓர் இயக்க மலர்ச்சியும் கொண்ட பெருந்தன்மையான ஆற்றல், மக்களிடம் பெருக்கெடுக்கும் பக்குவமான அன்புடன் அந்த ஆற்றலின் வயமாகி இடையறாமல் உணர்ச்சி கொள்வோர் சிந்தை வரவரத் தூய பாத்திரமாய்த் திகழ அதனில் உலகச் செல்வாக்கும் கல்விச் சிறப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட தெய்வத்தன்மை என்னும் பெருநல வாழ்வு நினைவுறும். மக்கள் இங்ஙனமெல்லாம் பெருவாழ்வில் ஓங்குதல் முதன்மையாய் இருக்கின்றது. சித்தியாரின் காப்புச் செய்யுள் சிந்திப்போர்க்கு இவ்வழிவகைகளையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றது அது.

ஒரு கோட்டன் இருசெவியன் மும்மதத்தன்
நால்வாய்ஐங் கரத்தன் ஆறு
தரு கோட்டம் பிறை திழித் தாழ்சடையன்
தரும் ஒருவாரணத்தின் தாள்கள்
உருகோட்டுஅன் பொடும் வணங்கி ஓவாதே
கிரவு பகல் உணர்வோர் சிந்தைத்
திருகுஓட்டும் அயன்திருமால் செல்வமும் ஒன்றோ
என்னச் செய்யும் தேவே

பிள்ளையாரின் திருவடிகள் தேவு செய்யுமாம் தம்மை உணர்வோர் சிந்தைத் திருகு ஓட்டித் தேவு செய்யுமாம் தேவு செய்தல் என்பது தெய்வத் தன்மையைச் செய்தல் இதற்கு அழகிய உரைசெய்த சிவஞானமுனிவர் சிவமாந்தன்மை பெருவாழ்வு தரும் என்று அருளிச் செய்தார்.

ஒரு கோடு மறை எழுதியது இருசெவி அதனைக் கேட்கும் பெருமை வாய்ந்த செவிகள் மும்மதம் மும்முரம் நால்வாய் பலர்க்கும் உரைத்துத் தோர்ச்சி பெறும் உண்மை. ஐங்கரம் நுண்ணிய ஒழுகலாறு. ஆறு என்பது இதத்தையும் பிறை என்பது சாயலையும் இதழி என்பது இயக்க மலர்ச்சியையும் வாரணம் என்னும் யானை பெருந்தன்மையும் தாள் என்பது ஆற்றலையும் அயன் செல்வம் என்பது கல்விச் சிறப்பையும் திருமால் செல்வம் என்பது உலகச் செல்வாக்கையும் குறிப்பால் உணர்த்தும்.

உணர்வோர் சிந்தைத் திருகுஓட்டி அவ்வள்ளம் தெய்வத்தன்தையுப் பொருளாக மதிக்கும்படி செய்யவல்ல தாள்களை விடக்காப்பு நமக்கு வேறு ஏது? பொருளிலும் கல்வியிலும் வழவி விடாமல் பாதுகாக்கும் காப்பு அதுதானே! ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு என ஏதோ எண்ணுவது போல் சொற்கள் அமைந்து நின்றன. மெய்யறிவுக்கு முயலும் சமயங்கள் ஆறு ஆதலின் சமயங்களும் ஆறு என அறியப்பட்ட வீடு பேறு என்னும் விடுதலையுரிமைக்கு அவை நெறியாதலின் அன்போடும் பணிவோடும் உணர உணர சிந்தையின் கோணல் நீங்கும் சிந்தைக்கு கோணல் என்பது உலகச் செல்வாக்கும் கல்விச் சிறப்புமே பொருளென்றிருத்தல் அவையோ பெருவாழ்வு?

பிள்ளையாரின் தாள்கள் இக்கோணலை நீக்கி அவற்றிற்கு மேற்பட்ட அருள் நலத்தைப் பொருளென்று தெளிவிக்கும் பிள்ளையார் இந்த அருள் மதிப்பை உண்டு பண்ணியபின் இறைவன் தன் அருள் நலத்தை நிறைவிப்பான். தாழ் சடையான் தரும் ஒரு வாரணத்தின் தாள்கள் தேவு செய்யும் என்று வந்ததன் குறிப்பு இது. இறைவன் அனுப்பிய வாரணம் முன்னால் செய்ய வேண்டிய நலத்தைச் செய்து வைத்தது. தந்தைக்குச் சரியான மைந்தர்.

நல்லவழி காட்டியருள் கூட்டுமெந்தன் தாயோ!

வீரமதன் வடிவாகி ஒளிக்கின்ற தாயே
 வீரீதிரி சூலியருள் சக்தியெனும் தேனே
 ஈராறு கரங்கொண்டு இந்நிலத்தில் எம்மை
 இடைபெறவே காத்தருள வந்தவளும் நீயே
 ஆரணம்சொல் பழமறையின் பொருளான தேவீ
 அம்மாநீ எமைக்காக்க தாமதமும் ஏனோ?
 சூரனுடல் பிளந்துவெற்றி தந்ததமிழித் தாயே
 சுந்தரியே உனைப் பணிந்தேன் நல்லவழி காட்டு

உழுகொடையின் தனியரசி உத்தமியென் தாயே
 உன்நாமம் எந்நாளும் உதிர்க்கின்ற போதும்
 அமுதமுது அகதியென நாமிருப்ப தேனோ?
 அம்மாநீ கொற்றவையே நல்லவழி காட்டு
 புழுவாக எமைத்துடிக்க வைப்பதுவும் ஏனோ?
 புரம்முன்று ளீர்த்தசீவன் பத்தினியென் தாயே
 உழுதநிலம் மீதினிலே வைத்தபயிர் வாட
 உன்கருணை மழையின்றித் தவிக்கவீட லாமோ?

கவியாக்கம்:

சு.குகதேவன் தெல்லிப்பழை

அருளின் அருமையும் பொருளின் அவசியமும்

சீவ.சண்முகவடிவேல் அவர்கள்

வான்புகழ் கொண்ட வள்ளுவனார் அருளின் அருமையை அருளுடைமை என்னும் அதிகாரத் திருக்குறளில் அழகுபட எடுத்துரைப்பார். அருட் செல்வத்தை ஒரு தராசுத்தட்டிலும் பொருட் செல்வத்தை எதிர்த்தராசுத் தட்டிலும் நிறுத்துப் பார்ப்பவர் போலச் சொல்வார். அருட்செல்வம் சிறப்புடையது. பொருட்செல்வம் சிறப்பிலது என்பது வள்ளுவனார் வாக்குரை.

அருளாளர் வருஞ் செல்வம் செல்வங்கள் பலவற்றுள்ளும் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் செல்வம் பொருட்செல்வம் பல்லோரிடமும் பயிலப்படும். அப்பொருள் பொதிந்த திருக்குறள் இது.

அருட்செல்வந் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள (241)

பொருள் செல்வத்தைப் போற்றாமல் அருட்செல்வத்தை ஆதரிக்கும் ஆசிரியர் அருட்செல்வத்தை உவமையால் விளக்கும் போது பொருட் செல்வத்தை உதாரணம் காட்டி விளக்குவது ஆச்சரியத்திற்கும் வியப்பிற்குமுரியது.

பொருள் இல்லாதார்க்கு இவ்வுலகத்தின்பம் இல்லையானாற் போல உயிர்கள் மேல் அருள் இல்லாதவர்க்கு வீட்டுலகத்து இன்பம் இல்லை என்று உவமித்துப் பாடுகின்றார்.

அருளில்லார்க் கவ்வுல மில்லை பொருளிலார்க்
கவ்வுலக மில்லா கியாங்கு (247)

திருக்குறள் என்னும் நூலில் அருளுடைமை என்னும் அதிகாரத்தில் அமைந்த அருமை வாய்ந்த இரண்டு திருக்குறள்களையும் ஒப்பு நோக்கி ஆராய்கின்ற போது அவ்வுலக இன்பத்திற்கு அருட்செல்வம் இன்றியமையாதது போல இவ்வுலக இன்பத்திற்குப் பொருட்செல்வம் இன்றியமையாதது வேண்டப்படும் என்னும் உண்மை புலனாகின்றது.

செல்வங்களுள் அருட்செல்வத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கினாலும் பொருட் செல்வத்தைப் பின்னுரிமை கொடுத்துத் தள்ளிவிட முடியாத சங்கடம் தெளிவாகிறது. ஆகவே-

அவ்வுலக இன்பம் + அருட்செல்வம் = இவ்வுலக இன்பம் + பொருட்செல்வம் என்று விடை கிடைக்கின்றது.

இதனை இன்னும் ஒருபடி முன்னேறி நின்று சிந்தித்தால் துறவற நிலையில் நின்று ஒழுகுபவர்களுக்கு அருட்செல்வம் சிறந்தது. இல்லற இயல்பில் நின்று இயங்குபவர்களுக்கு அருட்செல்வம் போல் பொருட்செல்வமும் சரிக்கும் சரியாகப் பேண வேண்டிய அவசியம் தெற்றெனப் புலனாகும்.

காசிபமுனிவர் தமது தனயர்களுக்கு ஒரு உபதேசம் செய்தார். குரபன்மன், சிங்கமுகாசுரன், தாரகாசுரன் என்னும் மூன்று பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

பிள்ளைகாள்! தருமத்தைத் தழுவினால் அன்பு உதயமாகும். அதன்வழி அருள் என்னும் குழந்தை வெளிப்படும். அவை தோற்றும் வழித் தவமகிமை அடைவீர்கள். தவமாட்சி அடையப்பெற்றால் மனத்தெளிவு உதிக்கும் மயக்கம் மாறிய அவ்வுயிர் சிவபெருமான் திருவடி நீழலை அடையும்.

**தருமமே போற்றின் அன்பு சார்ந்திடும்
அருளெனும் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
வருவழித் தவமெனும் மாட்சி எய்துமேல்
தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்**

காசிபமுனிவர் இல்லறத்தார் மக்களுக்கு உண்மையை உணர்த்த விரும்பிய ஊக்கத்தால் பொருளின் சிறப்பைப் புறக்கணித்து அருளின் அவசியத்தை அறிவுறுத்தினார். கணவன் மனைவியரால் கட்டி எழுப்பப்படும் இல்லறமாயினும் அருள் ஆசை ஆண்கள் பக்கம் அணைந்திருப்பதற்கு இது ஓர் அரிய எடுத்துக்காட்டு.

உயிர் சிவனடி சேரப்பெற்றால் பிறவித்துன்பம் விட்டு நீங்கும். அனாதியே ஆன்மாவைப் பந்தித்த மூவகைக் கட்டுக்கள் விட்டு அகலும். மூவகைக் கட்டுக்கள் ஆணவம், கன்மம், மாயை என்பன. மும்மலம் நீங்கிய உயிர் இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை என்றவாறு என்றும் இன்பம் பெருக இனிதமரும். அந்த வீட்டின்பத்தை ஏட்டில் எழுதிப் பாட்டில் காட்டலாமோ!

**சேர்ந்துழிப் பிறவியுந் தீருந் தொன்மையாய்ச்
சார்ந்திடு மூவகைத் தளையும் நீங்கிடும்
பேர்ந்திடல் அரியதோர் பேரீன் பந்தனை
ஆர்ந்திடும் அதன்பரீ சறைதல் பாலதோ**

கணவன் தனயர்களுக்குக் கட்டுரைக்கும் உபதேசத்தை உடன் அமர்ந்து மாயை கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அன்னை அரும் புதல்வர்களை அரவணைத்து அறிவுரை சொல்லுவாள்.

பிள்ளைகாள்! அப்பா பொய் ஒன்றும் செய்பவில்கலை. அவர் சொன்ன அனைத்தும் வாய்மையே. ஆனால் அவை ஞான மாக்கத்தை நாடும் நலச் சிறார்களுக்கு உரைக்கும் நல்லுபதேசம் அது உங்களுக்குப் பொருந்துவது அல்ல. அது வீட்டின்பத்தை விரும்புவோர்க்கு விளம்பத் தக்கது.

நீங்கள் நேற்று நம்வயின் தோற்றிய நற்புத்திரர்கள். உங்களுக்கு முனிவருடைய உபதேசம் உரிய பலனைத் தராது. உங்களுக்கு ஏற்ற வழி முறைகளை நான் வகுத்துச் சொல்லுவேன். கேளுங்கள் என்று மாயை உபதேசம் பண்ணத் தொடங்கினான்.

கல்வி செல்வம் என இருபொருள் இவ்வுலகில் உண்டு. குறைவில்லாமல் அவ்விரண்டையும் பொருந்தும் வகைமையில் ஈட்டிக்கொள்ளல் வேண்டும். கல்வியா செல்வமா மேலானது என்று ஆராய்கின்ற போது கல்வியை விடச் செல்வத்தையே தேட வேண்டும். செல்வம் எதையும் தருவிக்கும் பரிமளிப்பாகச் செய்யும் குறைவில்லாத செல்வத்தையே தனயர்காள் அயராது முயல வேண்டும்.

அளப்பருங் கல்வியும் ஆக்கம் யாவையுங்
கொளப்படு தன்மையீற் குறைவு நாதவை
வளர்த்தலின் மேதக வனப்புச் செய்தலிற்
கிளத்திதின் மேலகு கேடில் செல்வமே.

மாயை மேலும் மக்களுக்கு மொழிகின்றாள்.

செல்வம் கல்வியைத் தரும் அல்லாமல் மேன்மை தரும். தருமம் காட்டும். மேலான புகழ் தரும். வெற்றி தரும். ஏனைய நல்லனவற்றைச் சேர்த்து வைப்பதால் செல்வத்தை விடச் சிறந்தது வேறொன்றில்லை.

அளப்பரும் வீஞ்சையே அன்றி மேன்மையும்
உளப்படு தருமமும் உயர்ந்த சீர்த்தியுங்
கொளப்படு கொற்றமும் பிறவுங் கூட்டலால்
வளத்தினீற் சிறந்தது மற்றொன் றில்லையே

மாயை தன்பக்க நியாயத்தில் மேலும் ஒன்றைச் சொல்வாள்:

அருள் எவ்வளவு இருப்பினும் ஒருவரிடத்தில் பொருள் இல்லையேல் அவர் பகைவரிடத்திலும் சென்று கை ஏற்க நேரிடும். உலகம் இகழும்.

மாயை நியாயத்தைப் பெண்பக்க நியாயம் என்று நிலைநாட்டலாம். இல்லாளோடு இயைந்தது இல்லறம். இல்லற வாழ்க்கை பொருட் செல்வத்தோடு பொருந்தியது.

‘இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாள் ஈன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள் செல்லாது அவன் வாயிற் சொல்’ என்றல்லவா சொல்லுவார்கள்.

இல்லற நியாயத்தின்படி அருட்செல்வம் அவசியமற்றது என்று பொருள் அல்ல. அருட்செல்வம் மிக மிக வேண்டற்பாலது. ஆனால் இல்வாழ்க்கையோடு இணைத்துப் பார்க்கின்ற போது பொருட்செல்வத்திற்கு இளமையாகும் அருட்செல்வம். ஆனால் வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு பொருட் செல்வத்தினோடு அருட்செல்வமும் இணைந்திருக்குமானால் அதற்கு நிகரேது.

மானிட வாழ்க்கையில் இம்மை மறுமைப் பயன்களுக்கு அருட்செல்வம் பொருட்செல்வம் ஆகிய இரு செல்வங்களும் இரு கண்களைப் போலப் பேணிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டியவை. அயரா முயற்சியாலும் ஊக்கத்தாலும் சேகரிக்கப்பட வேண்டியவை என்பது முற்றும் முழு உண்மை.

இல்லற தீபத்திற்கு எண்ணெய் பொருள் என்றால் துறவற தீபத்திற்கு அருள் உயிர் நாடி. ஆனால் இல்லற விளக்கிற்கு எண்ணெய் பொருளாகவும் திரி அருளாகவும் பிரகாசிக்குமானால் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழும் வாழ்வு பயனுடையதாக அமையும்.

உங்கள் அபிமான ‘அருள் ஒளி’ கிடைக்கும் இடங்கள்

அலுவலகம்
ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை.

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி மணிமண்டபம்
கோவில் வீதி,
நல்லூர்.

தாய்க்குத் தராதரம் பார்க்கும் தன்மையில்லை

திருமதி திருப்பதி-இளம்பிறையாளன்

நோத்யோக் கனடா.

பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும்
நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்தனவே

வலிமை சேர்ப்பது தாய்முலைப் பாலடா

- பாரதியார்

தாயோடு அறுசுவைபோம்

- ஓளவையார்

தமிழிலே பயின்று வரும் தாய் என்ற சொல் அன்பு என்ற இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம். நோகாமல் ஏந்தி முலை தந்தவள் தாய். தன் தொங்கலுள் (மானாடி) மறைத்து முலைசுரந்து பைங்குழவிக்கு பால் புகட்டுபவள் அன்னை. கன்று முட்டியதும் பசுமடி சுரந்து பால் சொரியும் மோட் பெருமைவாவிபுக முட்டவரால் கன்றென்று வீட்டெளவும் பால் சொரியும் (எருமை) சடையப்பன் ஊர் என்கிறார். கம்பர் தடித்தவோர் மகவைத் தந்தையீண்டடித்தாற் தாயுடன் அணைப்பாள் என வள்ளலார் பாடி அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டுமென மன்றிலே ஆடும் அழகனை வேண்டுகிறார். பல நாட்கள் மக்களை பிள்ளைகளைத் தந்தை கண்டிக்கும் போது பிள்ளைக்காக நியாயம் பேசியவரும் ஏன் தந்தையடிக்கும் அடிகளைத் தன்முன் கையிற்றாங்கி தளும்பு பட்டவரும் அவளேதான். சுகை தாங்கியாய் நின்று பிடித்தவரும் அவளே. பிள்ளைகளின் குறும்பை ஏற்று மனதுட் சிரிப்பவரும் அவளே. பெற்ற உடற்பூந்து கட்காய்க்கண்ணீர் கொட்டியவரும் மென்னகை புரிந்தவரும் மனதுட் பூரிப்படைபவரும் அன்னையே. அன்னையின் தானத்தில் இருந்து பார்த்தாற்றான் அந்தக் கதா பாத்திரத்தின் பண்பை உணரலாம். இதையெண்ணியோ என்னவோ வள்ளலார் பெற்ற தாயை ஒருபடி மேலே மெச்சி இறைவன் தன்னை ஈன்ற வள்ளலெனப் பாடினார்.

பெற்றதம் பிள்ளைக் குணங்களை எல்லாம்

பெற்றவர் அறிவரே அல்லால்

மற்றவர் அறியார் என்னை ஈன்ற

வள்ளலே மன்றிலே நடிக்கும்

கொற்றவலுர்எண் குணத்தவ நீதான

குறிக்கொண்ட கொடியனென் குணங்கள்

முற்றுநன்கறிவாய் அறிந்தும் என்றனை

நீமுனிவ தென் முனிவ தீர்த்தருளே.

முனிவு-வெறுப்பு, கோபம். அருட்பா திருமுறை 6-190

இப்பாடல் படிக்குந்தோறும்-பிள்ளைச் சிறு விண்ணப்பத்தை மலர் மணம்போல் வெளிப்படுத்துகிறது. அன்னையின் செவ்வியையும் இறைவன் பவ்வியத்தையும் பாடல் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. தாயைப் போற்றிள்ளை என்பர். பெற்ற தாய்போல் அமைபவள் உலகமாதா. அபிராமிப்பட்டர் தாய்மையின் தராதரத்தில் வைத்து உலக உயிர்க்குலங்களின் அன்னை நீயென்றால் என்னையும் ஈன்று புறந்தர வேண்டிய பொறுப்பு நின்கையிலே தானே தங்கியிருக்கிறது. எனவே நான் நின்மைந்தனலனோ. நீயென் தாயன்றோ.என் சஞ்சலங்களை நீக்கி, நின்முகம் மலர் போல் மலர்ந்து, சுரக்கின்ற பாலூட்டி, என்முகத்தை நின்முந்தானையாற் துடைத்து (திருத்தி) என்னையும் இள-திலாவெனும் நின்முகக்கருணை பொழிய அன்பு பொழிந்து ஆதரித்தருள்வாயென

ஒரு நயமான பாடலை நெஞ்சிலெழுதிப் பின் ஏட்டிலும் எழுத்தாணியாற் பதித்து வைத்திருக்கிறார் பட்டர். ஒருமுறை அவதானத்து அக்கறையுடன் வரிவழி நம் கண்பார்வையை நீட்டுவோமாக.

சலத்புல கத்திற் சராசரங்களையீன்ற
 தாயாகி னாலென க்குத்
 தாயல்ல வோ? யான்உன் மைந்த னன்றோ? எனது
 சஞ்சலம் தீர்த்து உன்றன்
 முலைசுரந் தொழுதுபால் ஊட்டின முகத்தைஉன்
 முன்தானை யால்து டைத்து
 பொழிகின்ற மழலைக்குகந்து கொண்டிளநீலா
 முறுவல் கின்புற்றருகில் யான்
 குலவிவீளையாடல் கொண்டருள் மழலைபொழிந்து அங்கை
 கொட்டி வாவென்று அழைத்துக்
 குஞ்சரமு கன்கந்தனுக்கு கிணையன் என்றெனைக்
 கூறினால் ஈனம் உண்டோ?
 அலைகடலீ லேதோன்று மாறாதா அமுதமே!
 ஆதிகட வூரின் வாழ்வே!
 அமுதீசர் ஒருபாகம் அகலாத சுகபாணி!
 அருள்வாமி! அபீராமீயே!

அபிராமிப்பதிகம்-9

சலதி-கடல், சமுத்திரம், சராசரம்-அசையும் அசையாத உயிர்கள் கூட்டம், சஞ்சலம்-
 துன்பம், முந்தானை முன் கொசுவம்-தொங்கல், முறுவல்-புன்சிரிப்பு, அங்கை-அழகியகை,
 கொட்டி-தட்டி குஞ்சரபாணி-கணபதி, சுகம். கிளி-பாணி, கை
 (சக்கரபாணி, மினாகபாணி, சாரங்கபாணி, பாசபாணி போல சுகபாணி)
 இந்த அருமையான பாடலுக்கு இணையாக ஒரு பாடலை எங்கும் காணமுடியாது.
 தாயோடு பிள்ளை உருமையோடு வாத்தல்யத்துடன் பேசும் பாங்கு எம் உள்ளம்
 நெகிழ வைக்கிறது. இதே பாணியில் வள்ளலார் இறைவனை ஆடல் இறையைத்
 தாயாகப் பார்க்கிறார்.

தாய்எலாம் கனிஎனக் கனிவிக்கும் ஒருபெருங்
 கருணைஅமு தேஎனக்குக்
 கண்கண்ட தெய்வமே கல்கண்ட அற்புதக்
 காட்சீயே கனகமலையே
 தாய்எலாம் அனையஎன் தந்தையே ஒருதனித்
 தலைவனே நின் பெருமையைச்
 சாற்றிட நினைத்திட மதித்திட அறிந்திடச்
 சார்கின்ற தோறும் அந்தோ
 வாய்எலாந் தித்திக்கும் மனம்எலாந் தித்திக்கும்
 மதியலாந் தித்திக்கும் என்
 மன்னிய மெய் அறி வெலாந் தித்திக்கும் எனில் அதில்
 வரும் கின்பம் என்புகலு வேன்
 தாய்எலாம் பெற்றநிலை மேல் அருட்சுகம் எலாம்
 தோன்றிட விளங்கு சுடரே
 தூரியவெளி நடுநின்ற பெரிய பொருளே அருட்ஜோதி ராஜகுருவே

அருட்பா திருமுறை 6-நடராஜபதி மாலை 137

இப்பாடலிலே தந்தையைத் தாயின் கருணையோடு கலந்து தாயாகவே பார்க்கிறார்.
 அவள் அருட்தாயன்றோ. தாயும் சேயுமாய் நிற்கும் இப்பாவனை மதூர பக்தியால்

எழுந்தது. தாயேயாகி வளர்த்தனை போற்றி (போற்றித்திரு அகவல் வரி 87) என்பார் வாதவூரடிகள். பெற்றாற் போதுமா பேணி வளர்க்க வேண்டும் தெரியுமா என இன்று நாடோடியாய்ப் பாடுவர் இந்த ஆடல் அரசை தாயேயான பாவனையில் நினைக்க, பேச, மதிக்க, அறிய, அனுபவிக்க, காண, பாட, எண்ண, மெய்ப்பாடெல்லாம் அரும்புகிறது. வாய், மனம், மதி, அறிவு எல்லாம் அண்ணிக்கிறது. இனிக்கிறது எனின் அதில் வரும் இன்பமென்புகலுவேன் என ஒருமுத்தாய்ப்பும் வைக்கிறார் இராமலிங்கர். இனி இப்பாடலை மீளமீளச் சுவைத்துப் பாடுங்கள் அன்பு மயமான நீல இன்பமயமாய் ஆன்மாவோடு கரைந்து நானும் தானும் ஒன்றாகிறது.

பால்நினைந்தாட்டும் தாயை நினைப்பூட்டும் திருவாசகம் தாய்மை நிலைக்கு இடைவெளி வந்து விட்டால் நான் மெலிந்து சவலைப்பிள்ளையாய் நோஞ்சு போவேனே என அந்தரிக்கிறார்.

தாயாய் முலையைத் தருவானே
தாராதொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ
நம்பீ கினீத்தான் நல்குதியே
தாயே யென்றுன் தாளடைந்தேன்
தயாநீ என்பாலில்லையே
நாயேன் அடிமை உடனாக
ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ.

திருவாசகம் ஆனந்தமாலை 5

சவலை தாய்ப்பாலின்றி மெலிந்து போன குழந்தை முலை-முலைப்பால், ஞானம் (ஞானப்பால்) தாயாகி முலையைத் தருபவனே, தராவிட்டால் நான் கவலைக்குழந்தை ஆவேன். கருணாகரனே இனியேனும் கனிந்த அருள் பாலிப்பாயாக. தாயின் பரிவு பாசம் அன்பு நின்னிடம் இல்லையா என்னை நீ ஆட்கொண்ட பின் புறக்கணிப்பது நியாயமாகுமா. நீதியாகுமா? நம் அனுபவத்திலும் அண்மையில் ஈன்ற கன்றை (பசுக்கன்று) சவலைக்கன்று என்கிறோம். சவலைப்பிள்ளையென மனிதக்குழந்தையை அழைக்கின்றோம் எனவே என்னை அந்த நிலைக்கு விட்டால் நான் மெலிந்து நோஞ்சானாய் விடுவேன். இது தாய்க்குப் பொருத்தமா? என்று வினவுகின்றார் மணி மொழியார்.

வள்ளலாரின் வாய்மொழி போல் தாயுமான சுவாமிகளும் பிள்ளைப்பிச்சியாய்-உழைக்கும் அன்னையின் மவுசை எடுத்துப் பேசுகின்றார்

பெற்றவட்கே தெரியும் அந்த வுருத்தம், பிள்ளை
பெறாப்பேதை அறிவாளோ? பேரானந்தம்
உற்றவாக்கே கண்ணீர் கம்பலை உண்டாகும்
உறாதவரே கல்நெஞ்சம் உடையர் ஆவர்

கம்பலை-கவலை, நடுக்கம் 41 பெற்றவட்கே 1

இன்னும் தெய்வமே தாயாந் தன்மையை தாயுமான சுவாமி வாக்காகவே பார்ப்போம்.

தாயான தன்னருளை நிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப் புரவாமற் றள்ளித்தள்ளில்
போயான தென் கொலையா? ஏக தேசம்
பூரணத்துக் குண்டோதான்

ஏகதேசம்-வேறுபாடு புகவல் வேண்டும் 1

தமியேனைப் புரவாமல் அடியேனைக் காத்தருளாமல்

தாயீனும் இனிய நின்னைச்
சரண் என அடைந்த நாயேன்
பேயீனும் கடையன் ஆகிப்
பீதற்றுதல் செய்தல் நன்றோ?
தீயீடைமெழுகாய் நொந்தேன்
தெளிவு இலேன் வீணேகாலம்
போயினது, ஆற்றகில்லேன்
பூரணா னந்த வாழ்வே

ஆற்றகிலேன்-பொறுக்கமாட்டேன் 3ம் கற்புறு சிந்தை 7

தாய் இருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போல் எவ்கிடத்தும்
நீ இருந்தும் நான் தளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே

பராபரத்துக்கன்னி 349

இறைகலப்பைத் தாய்மையோடு கணித்துப் பார்த்தமை இலகுவானதன்று. பிள்ளைபோல் நாமும் அவளே ஆவளென்ற பாவனையால் அருள் பெறலாமென்ற உண்மை பெரிதும் பேசப்பட்டது. அருணகிரிப் பெருமானும் அறுமுகனைத் தாயோடு பிணித்துக் காட்டுகின்றார்

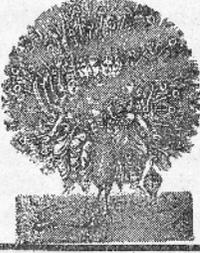
எந்தாயும் எனக்கருள் தந்தையும் நீ
சீந்தாகுலம் ஆனவை தீர்த்து எனையாள்
மைந்தா குமரா மறைநா யகனே

மறைநாயகன் வேதங்கட்குத் தலைவன் கந்தரநுபூதி 46
சிந்தாகுலம்-மனக்கவலை

இத்தாய்ப்பாசம் மனிதத்தாயில் பெருக்கெடுத்தோடக் காண்கின்றோம். அ.து வாத்ஸல்யம் எனப்படும். உயிரோடும் உணர்வோடும் உதிரத்தோடும் இரண்டறக் கலந்தது தந்தையினும் ஒரு படிமேலே தாய் இரட்டித்த, ஏன்பன்முகம் பட்ட பொறுப்புக்களை இயற்கையாகவே பிறப்பினால் ஏற்பட்ட பொறுப்பாக மேற்கொள்கின்றார். மனித சமுதாயத்தையே கட்டியெழுப்பி உலகமதிப்பையும் பெறுகின்றாள். புனிதமான் இப்பிறவி இன்றேல் உலக இயக்கமே இல்லை எனலாம். அவளே தெய்வத்தாய். பெறுமானம் உள்ள விழுமியம் மிக்க ஒரு பரம்பரையை உருவாக்கி உலாவவிடும் அவள் பொறுப்பு உன்னதமானதாம். தாய் சேய் நேசமே இதன் அடித்தளம். அவளுக்கு ஏற்ற இறக்கம் உயர்வு தாழ்வு பெண் ஆண் பெரியார் சிறியார் தூரத்தார் அண்மையார் என்ற தராதரம் இன்றி எல்லாம் சிவமயமே எம் பிள்ளைகளையென்று கட்டியணைத்து பாசம் பரிவுடன் வளர்த்து ஆளாக்கி பேராக்கிய பெருமைக்குரியவள் பெற்றவள்தான். பேதாபேதம் அற்ற அன்னையின் சேவை அவனியில் மகத்தானது. பொறுமையின் இருப்பிடம் அவள். அவள் எமக்கு இறைவனால் அருளப்பட்ட சேமநிதியாம். பெருமை சிறுமையறியாத அருமைத்தாயை நாம் நேசித்துப் போஷிப்போமாக.

ஈன்ற பொழுதீர் பெரிசுவக்கும் தன்மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்
ஈன்றாள் முகத்தேயு இன்னாதால் என்பற்றுச்
சான்றோர் முகத்துக்களி.

கனி-கள்.

கந்தபுராண சிருவார் அமுதம்

- மாதாஜி

71. வள்ளி திருமணம்

மோகமுற்ற முதியவரிடம் வள்ளியம்மை கூறத் தொடங்கினாள்.

“பெரியவரே தவவேடம் கொண்ட உமக்கு இந்த எண்ணம் தகுதியானதோ?”
தினைப்புனம் காக்கும் சிறுமியாகிய என்னை இரந்து நின்றால் உமது பெருமைக்கு அழகோ. உமது செயலை எமது குலத்தார் அறிந்தால் உமக்குப் பெருங்கேடு வரும். உமக்கு நரை வந்தும் புத்தி இல்லாமற் போய்விட்டது. இனிமேலும் உம்முடன் நிற்பது தவறு என்று கூறி வள்ளியம்மை விலகிச் சென்றாள்.

விக்கினங்களைத் தீப்பவர் விநாயகப் பெருமான். ஒருமுறை முப்பூரம் எரிக்கச் சென்ற சிவபெருமான் விநாயகரை மறந்து தேரில் ஏறினார். உடனே தேரின் அச்சு முறிந்தது, இதனாலே எந்த நல்ல காரியத்திற்கும் விநாயகப்பெருமானை நினைந்து தேங்காய் முதலில் உடைப்பார்கள்.

வள்ளியம்மை விலகிச் செல்வது “நான் எனது அண்ணனாகிய விநாயகப் பெருமானை நினைந்து வழிபடாமல் வந்தமையே என” முருகவேள் நினைந்தார் இதனால் முருகவேள் விநாயகப் பெருமானைப் தம் பிரார்த்தனை செய்தார். விநாயகப்பெருமான் தம்பிக்கு உதவ நினைந்தார். அதனால் பெரியயானை வள்ளிநாயகிக்கு முன்பாக பிளிறிக் கொண்டு வந்தது. யானை நெருங்க நெருங்க வள்ளிநாயகி மிகப் பயந்தாள். திசை தெரியாமல் ஓடினாள். தாம் வெறுத்தொதுக்கிய முதியவரைத் தஞ்சமெனத் தழுவினாள். யானையிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள் என முதியவரை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு கெஞ்சினாள்.

ஓங்காரமாகிய விநாயகப்பெருமான் தோன்றியவுடனே ஆங்காரம் தானே நசிக்கப்பட்டது இதனால் பூரண சரணாகதி அடைய வேண்டியதாயிற்று.

ஜீவான்மா பரமான்மாவை அடைக்கலம் புகுந்து விட்டது. இனி அநுக்கிரகிக்க வேண்டியது தானே! முருகப்பெருமான் யானையாக வந்த விநாயகப் பெருமானைத் திரும்பிச் செல்லும்படி துதித்தார். யானை சென்று விட்டது. விநாயகப்பெருமானை வழிபட்டுத் துதித்து, எம்பெருமானே நீ தோன்றியதால் நான் நினைத்தது கைகூடியது என்று போற்றினார்.

தன்னை அண்டிய வள்ளியம்மையின் சிரத்தைத் தம் இருகரத்தால் தீண்டி திவ்விய தீச்சை அளித்தார். அக்கணமே அவரது திருச்செவியில் பிரணவ உபதேசம் செய்தார். இதுவே உண்மையான வள்ளி திருமணமாகும். அன்று தந்தைக்குச் செய்த உபதேசம் செய்தார். விவாகங்களில் இதுவே சிறந்த விவாகம். பிரணவ உபதேசம் முடிந்ததும் ஆறுமுகப்பெருமான் இயல்பான ஓராறு திருமுகமும், பன்னிரு திருப்புயங்களும், வேற்படையும், குலிசம், மற்றய ஆயுதங்களுடனும் தோன்றினார். வள்ளிநாச்சியார் வீழ்ந்து வணங்கினார். அம்மையாரது மனம் அன்பினால் உருகிக் கசிந்தது. முருகவேளின் அருட்கண் பார்வை வள்ளியம்மைக்கு ஞான தீட்சையாகியது.

வள்ளி எம்பெருமானை நோக்கி எம்பெருமானே இத்திருவுருவத்தை முன்னமே காட்டாமையினால், அடியேன் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென அன்புடன் வேண்டிக்கொண்டாள் கந்தவேள் பிராட்டியாரை நோக்கி அருள்மழை சொரிந்தார். வள்ளியம்மையின் முற்பிறப்பின் நிகழ்வுகளைக் கூறினார். உமது கற்பின் பெருமையை உலகமறியவே பல பல வேடத்துடன் உன்னிடம் வந்தோம். உலகத்தவர்கள் காதலுக்கும் தெய்வபக்திக்கும் சிறந்த இடம் கொடுக்க வேண்டாமா? உம்முடைய இருதய கமலத்தில் என்னையன்றி யாருமே இல்லை என்பதை உலகம் அறியவேண்டும் எனத்திருவாய் மலர்ந்தார் முருகப்பெருமான். பின்னர் வள்ளியம்மையைத் திணைப்புனத்திற்கு அனுப்பினார்.

திணைப்புனம் கதீர்கள் முந்தியதால் அவற்றை அறுவடை செய்தார்கள். இதனால் வள்ளியம்மைக்குத் திணைப்புனம் காக்கும் வேலை நின்றது. தனது சிறுநாருக்குச் சென்றாள். முருகப்பெருமானை நினைந்து நினைந்து காதலாற் கசிந்து உருகினாள்.

முருகப்பெருமான் வள்ளியம்மையைத் தேடி வந்தார். திணைப்புனத்தில் வள்ளியம்மையைக் காணவில்லை அதனால் வள்ளியம்மையின் பிறந்தவூராகிய சிறுநாருக்குச் சென்றார் தோழி மூலம் வள்ளியம்மையைக் காண விழைந்தார். தோழி மறுக்கவே மடலேறுவதாகச் சபதம் செய்தார். தோழி அதற்குப் பயந்தாள். அதனால் “ஐயா! தாங்கள் மடலேற வேண்டாம். அதோ தெரிகின்ற மாதவிப்பொதும்பரில் மறைந்திரும். நான் வள்ளி நாயகியை அங்கு கூட்டி வருவேன்” என்று கூறினாள். அதன்படி, மயிலேறும் ஐயன் மாதவிப் பொதும்பரில் மறைந்திருந்தார். பாங்கி, தாயார் கொடிச்சிக்குத் தெரியாது தலைவியாகிய வள்ளிநாயகியைத் தலைவனாகிய முருகப்பெருமானிடம் ஒப்படைத்தாள். தலைவியின் கைகளை தலைவனின் கைகளில் வைத்தாள். எமது தலைவிக்கு நீங்களே துணை என்று கூறினாள்.

வள்ளிநாயகியார் முருகப்பெருமானின் பாதங்களைப் பணிந்தாள். “சுவாமி வேதங்களும் காணாத மலர்பாதங்கள் நோவ என்பொருட்டு இவ்வேடச் சேரிக்கு நள்ளிரவில் எழுந்தருளி வந்தீர்களே.” எனத் தொழுது வணங்கினார். அப்போது பாங்கி “ஐயா இப்போதே தலைவியை அழைத்துச்சென்று விடுங்கள். வேடுவர்கள் கண்டு விட்டால் பெரும் தீமையாய் முடியும்” என்று கூறி வணங்கி நின்றாள். முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகியை அழைத்துச் சிறுநாரைக் கடந்தார். ஓர் இளம்பூங்காவில் தங்கினார்.

இரவு நீங்கியது. அதிகாலையில் கொடிச்சி எழுந்தாள். வள்ளிநாயகியைக் காணாது திடுக்கிட்டாள் வருந்தினாள். நம்பிராசன் இதனைக் கேள்வியுற்றான். வெகுண்டான் “எமது காவலை மீறி எமது குலவிளக்கைக் கவர்ந்து சென்றவன் யார்?” எனப் போர்க்கோலம் கொண்டான். போர்ப்படையுடன் கொம்பு முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க வள்ளியம்மையைத் தேடிப் புறப்பட்டார்கள்.

வேடர் பலர் தம்மைத் தொடர்ந்து வருவதை வள்ளிநாயகி கண்டு வருந்தினாள். “எம்பெருமானே! ஈட்டி, பிண்டி, பாலம், வில், வாள் முதலிய ஆயுதங்களுடன் வேட்பலர் சோலைக்கு அருகில் வருகின்றார்கள். இனி என் செய்வது? என் உள்ளம் பதறுகின்றது” என்று கூறினார் வள்ளிநாயகி. “பெண்ணரசி! வருந்தாதே சூரதி அசுரரை மாய்த்த வேற்படை நம்மிடம் இருக்கின்றது. வேடர் வெருண்டு போர் புரிந்தால் அவர்களைக் கண்பொழுதில் மாய்ப்போம் நீ என் பின்புறத்தில் மறைந்திருப்பாயாக” என்று கந்தவேள் அருளினார்.

**வெகு வீரவில் அருள்ஒளியில் மாதாஜி எழுகும்
'சிவன் அருட்கதைகள்' தொடர் வெளிவரும்.**

புஸ்ப மண்டபம்

ஆ. கதிரமலைநாதன், பண்ணாகம்.

பூஜைக்குரிய மலர்கள் - பச்சிலைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு தேவையானபோது உடனுக்குடன் மாலைகளாகத் தொடுத்தெடுக்கும் இடமே புஸ்பமண்டபமாகும். எனவே மலர்கள், பச்சிலைகள், மாலைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும் வேளை புஸ்ப மண்டபம் பற்றியும் சற்று அறிந்து கொள்வது பொருத்தமானதே.

தெய்வ சந்நிதி

பெரும்பாலும் கோயிலின் உட்பிரகாரத்தில் ஒரு பரிவார மூர்த்திக்குரியது போன்று தெய்வ சந்நிதியின் தோற்றத்தில் அடைந்துவிட்டமை தான் இதன் சிறப்பையும், முக்கியத்துவத்தினையும் நன்கு உணர்த்துவதாயுள்ளது.

அமைவிடம்

கோயில் அதன் வசதிக்கேற்பவும், சூழலுக்கு ஏற்பவும் ஒரு வீதியுள்ளதாகவும் அல்லது பல வீதிகளுள்ளதாகவும் பல்வேறு மண்டபங்களைக் கொண்டதாகவும் அமையும். சாதாரணமாக கர்ப்பக்கிருகம் பரிவாரத் தெய்வங்களின் சந்நிதிகளும் அமையும்.

வசதியுள்ள ஏனைய கோயில்களில் வாத்திய மண்டபம், புஸ்ப மண்டபம் எனப் பல மண்டபங்கள் அமையும்.

அக்கினி திக்கில் அமைவது பவனாலயம், தெற்குக்கும், அதன் கிழக்குக்கும் இடையில் புஸ்ப மண்டபம் இடம் பெறும்.

இவை அமரர். கலாநிதி கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் அவர்களின் நூலிற் புஸ்பமண்டபம் பற்றிச் சொல்லப்பட்டவை.

நோக்கம்

சோழர்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த பெருங்கோயில்கட்கு அருகிலேயே நீர்நிலை அதாவது திருக்குளம் அமைந்து இருந்தது. மறுபுறத்தில் நேர்த்தியான மலர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடியதாக நந்தவனமும் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது. இவ் இரண்டையும் ஒட்டியதாகவே புஸ்ப மண்டபமும் இருக்க வேண்டுமெனச் சொல்லப்பட்டும் உள்ளது.

அதாவது பூஜைக் கைங்கரியங்கட்கு வேண்டிய மலர்களுக்காக அங்கு இங்கென்று தேடியலைந்து உடம்பினாலும், மனத்தினாலும் கூடச் சிரமப்படாது நந்தவனங்களிலுள்ள மரம்-செடி-கொடிகளிலும் குளத்திலுள்ள கொடிகளிலும் மலர்ந்திருப்பவற்றை உடனடியாகவே ஆய்ந்தெடுக்கக் கூடியதாய் இருந்தது.

இதன் அடிப்படையானது இறைத் தேவைக்காக எடுக்கப்படும் மலர்கள்-பச்சிலைகள் என்பவை எவ்விதத்திலுமே காலத்தாலுஞ்சரி பழுதடையாது புத்தம் புதிதாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்குமாம். அதாவது உச்சிக்காலப் பூசைக்குரியவற்றை முதல்நாள் மாலையிலேயே எடுப்பதும், மத்தியானப் பூஜைக்கு வேண்டியவற்றைக் காலையிலேயே ஆய்ந்து வைப்பதும் கூடியவரை தவிர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.

உட்புறம்

மலர்கள்-பச்சிலைகள் என்பவற்றை வகை வகையாக வைப்பதற்கான தாம்பாளங்கள் வாழையிலைகள் பரப்பப்பட்டு உயரமான இடத்தில் வைத்திருப்பதனை அவதானிக்க முடியும்.

புஸ்ப மண்டபத்தின் சுவரின் உட்புறங்களில் மாடக்குழிகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இம் மாடங்களிலும் மாலை தொடுப்பதற்காக வாழைநார், இறைத் தேவைக்குச் சேர்க்கத் தகுதியற்ற மலர்கள், பச்சிலைகளும் குவிக்கப்பட்டிருக்கும். இவை மேலும் களங்கப்படலாகாது என்பதுவே நோக்கம்.

மாலை தொடுப்பவர் ஆசனமிட்டு அமர்ந்து கொள்ளும் இருக்கை சற்று உயரமாக மேடையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனெனில்

- * விக் கிரகங்கட்கும் தெய்வத் திருமேனிகட்கும் சாத்த-அலங்கரிக்க-அர்ச்சிக்க உதவும், மலர்கள்-பச்சிலைகள் என்பவற்றினை நிலத்தில் வைப்பதனை எவ்வகையிலும் தவிர்த்துக் கொள்ளல்.
- * மலர்கள்-பச்சிலைகள் மட்டுமன்றி புணைந்த மாலைகள் கூட நிலத்தில் தோய்ந்து குற்றமுடையதாக ஆகாமல் தவிர்த்துக் கொள்ளல்.
- * மாலைகளைத் தேவையானவளவு நீளத்திலும் வடிவத்திலும் தொங்க விட்டு அழகு பார்த்துத் தொடுப்பதற்கும் மிகவும் வசதியாய் இருத்தல்.

இறைத் தேவைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்க மலர்களுஞ்சரி, பச்சிலைகளுஞ்சரி, மாலைகளுஞ்சரி பரிசுத்தமாக இருத்தல் தலையாயது. எனவே அவற்றினை மனதறிந்த வகையிற் சேகரித்து வைப்பதற்கும் மாலையாகத் தொடுப்பதற்கும் பொருத்தமான இடமாகப் புஸ்பமண்டபத்தைத் தான் சொல்ல முடியும்.

நாக பூஷணி அன்ணையே

நயிணைத் தீவீனில் அமர்பவளே நாகபூஷணியே
 நலம்தேடி வருபவர்கள் பல்லாயிரம் பேர்களே
 நன்றாகவே யானும் உனைப் பாடிவே
 நலங்கள் யாவும் அருள்பவளே நாகதேவியே.

தாயிடம் அடைக்கலம் தேடிவந்தீடுவோம்
 தன்ணையே எமக்காகத் தந்தீடும் அன்ணையே
 தலைவணைத் தேடியே தவம் இருந்தீடும் நாகம்மையே
 தரணியைக் காக்கும் நாகபூஷணி அன்ணையே.

ஆக்கம்: செல்வீ கிருஸ்ணசாமி சூர்க்காம்பிகை

சிறுவன் எழுதிய ஓலை

அருட்சகோதரீ ஜதீஸ்வரீ அவர்கள்

அன்பான பிள்ளைகளே! அன்பு வாழ்த்து! எப்படி இருக்கிறீர்கள்? “விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்” என்று பெரியவர்கள் கூறுவார்கள். சின்ன வயதிலே நாம் நம்மிடம் வளர்த்துக் கொள்ளும் நல்லொழுக்கம், பண்பு, கல்வி, நேர்மை என்பவையெல்லாம் பிற்காலத்தில் நாம் பெரிய சிறந்த மனிதர்களாக வாழ வழி செய்யும் இந்தக் கதையைக் கேளுங்கள்.

தமிழ் நாட்டிலே ஒரு கிராமத்தில் ஒரு வீட்டின் முன்னால் சில சிறுவர்கள் கோலி (மாபிள்) உருண்டை உருட்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கிராமத்து வீதி வழியாக நடந்து சென்ற சோதிடர் ஒருவர் அவர்களைப் பார்த்தார். அந்தச் சிறுவர் கூட்டத்திலே இருந்த ஒரு சிறுவன் அவருடைய கவனத்தைக் கவர்ந்தான். அரியநாயகம் என்ற அந்தச் சிறுவனின் முகமும், பார்வையும், பேச்சும், பாவனையும் சோதிடரை மிகவும் ஆச்சரியப்பட வைத்தன. அவர் ஒரு வீட்டுத் திண்ணையிலே உட்கார்ந்தார். சிறிது நேரம் விளையாட்டைக் கவனித்தார். இடுப்பிலே கைகளை வைத்துக்கொண்டு மிகவும் கம்பீரமாக நின்ற அந்த அரியநாயகம் என்ற சிறுவனை அன்புடன் கூப்பிட்டார். “தம்பி! உன் கையைக் காட்டு என்றார்” சிறுவன் சிறிது வெட்கத்துடன் கைகளை அவர் முன் நீட்டினான். சோதிடர் சில விநாடிகள் சிறுவனின் கைகளைப் பிடித்து உற்றுப் பார்த்தார். தனக்குள்ளே வியப்பு மகிழ்ச்சியும் அடைந்தார்.

“தம்பி! நீ வருங்காலத்தில் மிகப்பெரிய மனிதனாய் வருவாய்!” என்றார்.

சிறுவன் சிரித்தான். “போங்கோ ஐயா! எல்லாருமே வளர்ந்தால் பெரிய மனிதனாய்த் தானே வருவார்கள்?” என்றான்.

“தம்பி! நான் சொல்வது அந்தக் கருத்தில் அல்ல. நீ இன்னும் சில வருடங்களில் அரச சபையில் பெரிய உத்தியோகம் பெறுவாய். காலக்கிரமத்தில் அரசருக்குச் சரிசமமான இடத்தில் இருந்து நாட்டையே கட்டி ஆளுவாய் இது சத்தியம்! அப்படி நீ பெரியவன் ஆன பிறகு என்னை நீ நினைப்பாயாக?” என்றார் சோதிடர். “ஐயா! நீங்கள் சொல்வது நிஜமாகி-நான் இராசசபையில் இருக்கும் போது நீங்கள் வந்தால்; நான் ஒரு கிராமத்தையே உங்களுக்குப் பரிசாகத் தருவேன்” என்றான் அந்தச் சிறுவன்.

“சில வேளை... நீ மறந்து விட்டால்...?” என்று கேட்டார் சோதிடர். உடனே அந்தச் சிறுவன் தன் வீட்டுக்குள் ஓடினான் ஒரு ஓலை நறுக்கும் எழுத்தாணியும் எடுத்து வந்தான். சோதிடரின் பெயரையும் கேட்டறிந்தான். “இந்தச் சோதிடர் கூறியது பலித்து, யான் அரசசபையில் இருந்தால், இதே ஓலையை கொண்டு வந்து என்னிடம் காட்டினால் யான் கூறியபடி ஒரு கிராமத்தைப் பரிசாகக் கொடுப்பேன்” என்று கையெழுத்தும் எழுதி இப்படிக்கு அரியநாயகம் என்றே கையெழுத்தும் போட்டு அந்தச் சோதிடரிடம் கொடுத்தான். அவர் அவனை வாழ்த்தி விட்டுப் போய் விட்டார். பல ஆண்டுகள் உருண்டோடி விட்டன. அக்காலத்தில் தமிழகத்தை அரசாண்டவர் கிருஷ்ண தேவராயர் என்ற புகழ்பெற்ற அரசர்.

கல்வியிலும் வீரத்திலும் ஆற்றலிலும் சிறந்த கிருஷ்ண தேவராயருடைய ராசசபையில் தற்செயலாக வந்து சேர்ந்த அரியநாயகம் என்ற இளைஞன் தனது அறிவாலும் கணிதப் புலமையாலும் நேர்மையாலும் படிப்படியாக பதவி உயர்வு பெற்று, அரசருக்கு மிக அந்தரங்கமான நண்பராகி, அரசருடைய காரியங்களை தானே முன்நின்று நடத்தும் 'காரியஸ்தர்' என்ற பதவியை அடைந்தார். தனவாய் அரியநாத முதலியார் என்ற விருதுடன் அரசருடைய காரியங்களை நேர்த்தியாகச் செய்து நாட்டை நல்லபடி நிருவகித்து வந்த அவரைத் தேடி ஒருநாள் ஒரு இளைஞன் வந்தான். அவன் தான் கொண்டு வந்த ஒரு ஓலை நறுக்கை அவரிடம் கொடுத்தான். அதை வாசித்துப் பார்த்து மிக அதிசயம் அடைந்த தனவாய் அரியநாத முதலியார் "தம்பி இந்த ஓலை உனக்கு எப்படிக்கிடைத்தது?" என்று கேட்டார். அந்த இளைஞன் சொன்னான், "ஐயா! என் தகப்பனார் ஒரு சோதிடர். நேர்மையும் உழைப்பும் அடக்கமும் நம்மைக் காக்கும் என்று வாழ்ந்த ஏழைச் சோதிடர். நான் அவருடைய மகன். என் அப்பா இறக்கும் தருவாயில் இந்த ஓலையை என்னிடம் தந்தார். "மகனே! இந்த ஓலையைநம் நாட்டின் தலைவராக கிருஷ்ணதேவராயருடன் இருக்கும் தளவாய் அரியநாத முதலியாரிடம் கொண்டு போய் கொடு. அவர் உனக்கு உதவுவார்" என்று சொன்னார் அவர் காலமாகி வருடம் ஒன்று முடிந்து விட்டது. நானும் என் தங்கையும் தாயாரும் இயன்றளவு உழைத்து திருப்தியாக வாழ்கிறோம். என்றாலும் தந்தையின் வாக்கை காப்பாற்றுவதற்காக இந்த ஓலையை அவர் கட்டளைப்படி உங்களிடம் சேர்ப்பித்தேன்" என்று கூறினான்.

முதலியார் கண்ணீர் ததும்பும் விழிகளுடன் பல நிமிடங்கள் மௌனமாக இருந்தார். பின் பேசினார் "தம்பீ! பத்து வயதுச் சிறுவனாக நான் கிராமத்துப் புழுதியில் விளையாடிய ஒரு நாள் உன் அப்பா என்னைக் கண்டார். "நீ வருங்காலத்தில் ராசசபையிலே ராசாவுக்கு நிகராக புகழ் பெற்று விளங்குவாய் அப்போது என்னை நினைப்பாயாக?" என்றார். அப்படி நான் இருக்கும் போது நீங்கள் இந்த ஓலையைக் கொண்டு வந்தால் ஒரு கிராமத்தையே உங்களுக்குப் பரிசாகத் தருவேன்" என்று நான் எழுதிக் கொடுத்த ஓலைதான் இது. எனது பத்து வயதில் என் எதிர்காலத்தைப் பற்றித் துல்லியமாக தீர்க்கதரிசனமாக கூறிய உன் தகப்பனார் என்னை வந்து இந்த நிலையில் பார்க்கவில்லையே என்பது எனக்குக் கவலையாக உள்ளது. என்றாலும் அவரது மகனான உன்னைக் கண்டது தனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி ஒரு கிராமம் மட்டுமல்ல நீ எது கேட்டாலும் இப்போது நான் தருவேன் என்றார். தளவாய் அந்த இளைஞன் "ஐயா! எங்கள் ஊரில் ஒரு பழமையான சிவாலயம் சிதைந்து கிடக்கின்றது. அந்தக் கோவிலைச் சேர்ந்த அற்புதமான நடேசர் திருவுருவம் எங்களிடம் உள்ளது. ஒரு சிவாலயம் கட்டி அந்த நடேசரை அதிலே பிரதிட்டை பண்ணிக் கும்பிட வேண்டும். என்பது என் அப்பாவின் ஆசை. அதை நீங்கள் நிறைவேற்றினால் போதும்" என்றான் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்த அரியநாத முதலியார் ஒரு கிராமத்துடன் அதிலே சிவன் கோயில் கட்டுவதற்கு ஆக வேண்டிய அனைத்த உதவியையும் அவனுக்குச் செய்தார். அப்படி கட்டப்பட்ட சிவாலயம் "திருமெய்ப்பீடு" என்ற பெயருடன் விளங்கியது. நாளடைவில் அந்தப் பெயர் சிதைந்து திருமப்பேடு என்ற பெயருடன் இன்றும் விளங்கி வருகிறது.

பார்த்தீர்களா! அரியநாயகம் என்ற பத்து வயதுப் பையன் வளர்ந்த விதம் எப்படி? என்று ஆகவே சின்ன வயதிலேயே நாம் நம் எதிர்காலத்திற்கு உரிய நல்ல திடமான செம்மையான அத்திவாரத்தை அமைத்துக் கொள்ள முயல வேண்டும்.

புத்தாண்டே என்ன செய்வதாய் உத்தேசம்?

சுனாமி (அலை) பொங்கிட
சேவல் கூவிட
காகம் கரைந்திட
கமலம் மலர்ந்திட
சங்குகள் முழங்கிட
புத்தாண்டே நீ
பிறந்தாயோ?

நீலவானம் விழித்திட
நீண்ட பனைகள் அசைந்திட
பூக்கள் வாசம் வீசிட
பூவையர் மாலை புனைந்திட
காளைகள் உழுது
காட்டருவி பெருகிட
நிலமகள் அதிர்ந்து வெடித்திட
நிமிர்வுடன் எழுந்தாயோ?

அவனின்றி அசையாத அணு
அணுவணுவாய் பிளப்பது
கண்டு.....
விந்தை புரியும் விஞ்ஞானம்
வீணாக உயிர் குடித்திடலால்
சகியாது புத்தாண்டே
சீறியெழுந்தாயோ?

ஆம்!
வருக வருக புத்தாண்டே
புத்தாடை இல்லாத
எம் தேசம்
பழகிப்போனது பரவாயில்லை
ஆனாலோ தெல்லியுறை
துர்க்கைத்தாயே,

இனி வருங்காலங்கள்
மேலும்
இன்பமாய் அமைந்திட
புரிவாயா அருள் நமக்கு?
குடிமனையை
உயர்பாதுகாப்பு வலயத்திற்கு
உவந்தளித்த-நாம்
வியர்வை சிந்தி
கட்டிய எம்வீட்டில்
இனியாவது
தீபம் ஏற்றிட வேண்டும்.

தெல்லியுறை அம்மனே
பழையவை போகட்டும்
இனி எமக்கு
புதுக்கவிதை போடு
இன்னிசை பாடிவரும்
சமாதானக் காற்று வீசிட
மாணவர் கல்வியில் தேர்ந்திட
அவர்தம் லட்சியம் நிறைவேறிட
தமிழர் சந்ததி செழித்திட
இனியாவது பூக்குமா
எம்வாழ்வு?
புத்தாண்டே என்ன
செய்வதாய் உத்தேசம்?

செல்வீ காயத்திரி யோகேந்திரா
யா/பூனியன் கல்லூரி தெல்லிப்பழை.

திருவாசகத்தில் ஒரு துளி

“அழுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்” என்பது பழமொழி. சில தாய்மார் பிள்ளை அழும் பொழுதுதான் தாம் ஈடுபட்டிருக்கும் வேலைகளை விடுத்து ஓடி வந்து பிள்ளைக்குச் சீராட்டித் தாலாட்டி விடுவார்கள். குழந்தை வளர்ப்புக்கலை வல்லுணர்கள் இத்தகைய தாய்மாரை இரண்டாம் நிலையிலேயே வைப்பார்கள். முதல் நிலைக்குரிய தாய்மார்கள் குழந்தைக்கு உரிய நேரத்தில் உணவூட்டுவதுடன் மற்றும் தேவைகளை தாமே ஊகித்தறிந்து செய்வார்கள். குழந்தை அழுதுதான் தனது தேவைகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற நியதியை அவர்கள் கடைப்பிடிப்பதில்லை.

மனிதர்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவரும் கடவுளின் குழந்தைகள். இறைவன் பால் நினைந்தாட்டும் உயர்ந்த குணமுடைய தாய்மாரை விடப் பன்மடங்கு பரிவு காட்டுபவராம். தாய் கள்ளங்கபடமற்ற குழந்தையினிடத்து அன்பு செலுத்துகின்றாள். இரங்குகின்றாள். அதே பரிவைக் குற்றமுடைய ஒருவர் மீது காட்டுவாளா? ஆனால் இறைவன் பாவிசென்றும் இரங்கும் பரமதயாளன். அவரவர் தேவையறிந்து வேண்டியதை வேண்டிய நேரத்தில் அள்ளி அளிப்பவன் அவன்.

பாவிசென்றும் இரக்கம் கொள்ளும் இறைவன் அவரது உடலை நெக்குருகச் செய்து மெய்யறிவாம் ஒளியை நிறையக் கொடுக்கின்றான். அத்துடன் மட்டுமா? ஆனந்தம் எனும் தேனை அள்ளிச் சொரிகின்றான். நாம் பொதுவாக உண்ணும் தேன் இனிமையுடையதாயினும் சிறிதளவு உண்டவுடன் திகட்டும் தன்மை உடையது. ஆனால் இறைவன் கொடுக்கும் ஆனந்தத் தேன் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் பருகலாம். மீண்டும் மீண்டும் இன்பத்தை விளைவிப்பது அது.

இவ்வாறு குற்றம் செய்தாரையும் தடுத்தாட்கொண்டு இன்பமுட்டும் இறைவனைப் போற்றுவதும் துதிப்பதும் அவன் கழல் சரணடைவதும் நமது கடமையாகும். மேலும் இறைவனின் அருளிற்காக ஏங்கி வாழும் தன்மையைப் பெற்றிருத்தலும் நன்றே இதனையே பக்திப் பரவசத்துடன் மணிவாசகர்

“பால் நினைந்தாட்டும் தாயினுள் சாலப்
பரிந்து நீ பாவியேனுடைய
உணனை யுருக்கி உள்லொளி பெருக்கி
உலப்பிலா ஆனந்தமாய
தேனினைச் சொரிந்து புறம் புறம் திரிந்த
செல்வமே சீவபெருமானே
யானுனைத் தொடர்ந்து சீக்கெனப் பிடித்தேன்
எங்கெழுந்தருளுவ தினியே”

என்கின்றார்.

பருகப் பருகத் தெவிட்டாத ஆனந்தத் தேன் போன்று படிக்கப்படிக்க இன்பமுட்டும் இனிய பாடல்களைக் கொண்டது திருவாசகம். மக்களின் மனதை இறைவன் பால் ஈர்த்து இறையருளிற்காக ஏங்க வைப்பது திருவாசகம். எனவே தான்

“..... நற் கருப்பஞ்சாற்றினிலே

தேன்கலந்து பால் கலந்து

செழுங்கனித் தீஞ்சுவை கலந்து.....”

என இராமலிங்க சுவாமிகள் திருவாசக இயல்பை மிக அழகாகப் பாடியுள்ளார். எனவே நாமும் சைவர்களின் மிகப் பெரும் பொக்கிஷமான திருவாசகத்தைப் பேணிப்பாதுகாப்பதுடன் அவற்றை மனனம் செய்து இறையருளையும் பெறுவோமாக. உதவி: திருவருள்

தொகுப்பு: வாணீ

யாழ் மருத்துவபீடம்

நேற்று என்பது ஒரு கனவே

நாளை என்பது ஒரு காட்சியே

ஆனால் நன்கு வாழப்பட்ட இன்று

ஒவ்வொரு நேற்றையும் இன்பக் கனவாக்கும்

ஒவ்வொரு நாளையையும் நம்பிக்கை நிறைந்த காட்சியாகும்.

“காளிதாசன்”

உபவாசம் இருப்பது

எட்டு வயதுக்கு மேற்பட்டு, எண்பது வயதுக்கு உட்பட்டவர் ஏகாதசியில் முழுவதும் ஞாயிறு, அமாவாசை, பெளர்ணமி ஆகிய நாட்களில் இரவிலும், சதூர்த்தசி, அஷ்டமி ஆகிய நாட்களில் பகலிலும் உபவாசம் இருக்கவேண்டும்.

சூரிய கிரகணமானால் முன் நான்கு யாமங்கள் சந்திர கிரகணமானால் மூன்று யாமங்கள், சந்தியா காலத்தில் கஜரகணமானால் இரவும் பகலும், சந்திரன் க்ரஸ்த உதயமானால் இரவு முழுவதும் சாப்பிடக் கூடாது.

பட்சணம், ஊறுகாய், பால், தயிர், தண்ணீர், எண்ணெய் இவைகளில் கிரகண சமயம் தர்ப்பையைப் போட்டு வைத்தால் அவை சுத்தமாய் இருக்கும். கிரகணத்திற்குப் பிறகு அவற்றை குழந்தை, பெரியவர்கள், நோயாளிகள் ஆகாரம் செய்யலாம். கிரகண காலத்தில் எல்லா வர்ணத்தார்களும், குழந்தைகள், பெரியவர்கள் எல்லோரும் எந்நாள் செய்ய வேண்டும். முடிந்தவரை தானம், சிரார்த்தம், தர்ப்பணம், ஜபம் இவைகளைச் செய்வது முக்கியம்.

சஷ்டி, ஏகாதசி, கிருத்திகை போன்ற சில நாட்களில் உபவாசம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நாட்களில் விண்வெளியில் உள்ள கிரக அமைப்புகளுக்கும் மனித உடலுக்கும் பொருத்தம் இருக்கிறது. அந்த நேரத்தில் வயிற்றில் உணவு இருப்பது உபாதையை விளைவிக்கக் கூடும். அதற்காக உபவாசம் இருப்பது நல்லது. உடலுக்கு நல்லது என்று வைத்திருக்கிறார்கள். உபவாசம் உள்ளதையும் அமைதியாக வைக்கக்கூடியது. தியானம் செய்வதற்கு உள்ளம் தகுந்த நிலையில் இருக்க வயிற்றில் உணவு மிகக் குறைவாக இருப்பதே நல்லது. ஆகையால் விரத நாட்களில் உணவைத் தவிர்ப்பதும், பண்டிகை நாட்களில் விருந்தை ஏற்பதும் நமது பழக்கமாக இருக்கிறது.

அன்பில் விளையும் ஆத்மீகம்

பேராசிரியர் செ. சீவஞானசுந்தரம் (நந்தி) அவர்கள்

அன்பு ஒழுக்கம் ஆத்மீகம்:

இது ஓர் இலகுவான சமன்நோக்கு. மனித மேம்பாடுகளுக்குத் தாயாக இருப்பது அன்பு ஆகும். மனத்திலே அன்பு கொண்ட வருடைய எண்ணத்திலே உண்மையும், நாவிலே வாய்மையும், செயல்களிலே தர்மமும் இருக்கும். அப்படியாக, ஒருவரின் எண்ணம், சொல், செயல் ஒன்றிணைந்து எல்லோருக்கும் நன்மையும் ஆனந்தமும் தருவதே ஒழுக்கம். அன்பின் அறுவடையாக உன்னத நிலையில் உள்ள ஒழுக்கம் தான் ஆத்மீகம்.

அன்னை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் பிறந்த பவளமான தினத்தைக் கொண்டாடும் இவ்வேளையில், இந்த ஆத்மீக உண்மையைச் சிந்திப்பது பொருத்தமாகும்.

மலை, குகை, புற்று, மற்றும் காட்டிலே தவம் கிடந்து கடவுளை உணர்ந்தவர்கள் உளர் என்று அறிகிறோம்.

ஆனால் ஆயிரம் ஆயிரம் மக்கள் குழவும், அவலங்களைச் சந்தித்து ஏழைப் பிள்ளைகள் மத்தியிலும் கடவுளை நேரிலே காண்பவர்களே எமக்குக் கண்காணும் கடவுளர் ஆகின்றனர்.

அன்பின் ஊற்றிலே கடவுளுக்குச் சமர்ப்பணமாகும் அவர்களின் மக்கள் சேவை, விஞ்ஞான உலகின் ஆத்மீகத்திற்கு வரைவிலக்கணமாக விளங்குகின்றது. தங்கமான ஒரு அம்மாவின் வாழ்வில் அதன் அர்த்தம் புரிகின்றது.

21ஆம் நூற்றாண்டு ஆரம்பமாகி யுள்ளது. கடந்த 50 ஆண்டு கால, மிகவும் வில்லங்கமான சிக்கலான, விஞ்ஞானத்தின் ஆக்கிரகம் நியமித்த கர்ப்ப உருவாக் கலிலே தான் புதிய யுகம் பிறக்கின்றது. அது திடீரென ஒரு நாளில் தோன்றும் நூதனன் அல்ல.

நாம் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏற்பட்ட துரித திடீர் மாற்றங்களின் தாக்கங்களைப் போல் ஒன்றிணையும் மனித குலம் எந்த நூற்றாண்டிலும் அநுபவித்தது இல்லை. 20ஆம் நூற்றாண்டின் பின் அரைவாசியை துரிதம் வேகம் பெருக்கம் நெருக்கம், இயக்கம், கலக்கம், சாதனை வேதனை, அதிசயம் அதிர்ச்சி இப்படியான மன அழுக்கம் தரும் அடைமொழிகளினால் தான் விவரிக்க முடியும். வர இருக்கும் பல நூற்றாண்டுகளில் படிப்படியாக தோன்ற வேண்டிய விஞ்ஞான புதுமைகள், மிகவும் துரிதமாக ஒரு சில ஆண்டுகளிலே கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாலேயே இந்தத் தாக்கம் என்று அல்வின் ரொஃபர் தனது Future Shock என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

மனித உடலும் உளமும், சமூக வாழ்வும், இத்தகைய திடீர் துரித தாக்கங்களைச் சமாளிக்கப் போராடும் நிலையில் தான் 2000 ஆண்டை நாம் எதிர் நோக்குகிறோம்.

விஞ்ஞானம் தொடர்ந்து வீறு விசையுடன் விரிவாக முன்னேறும். அன்றைய கற்பனை இலக்கியம், இனி நனவாகி வாழ்வின் முறைமை ஆகும்.

ஆகாய வெளியிலே கோட்டைகள், தோட்டங்கள், செயற்கை ஆறுகள், தொழிற்சாலைகள், உயர் விஞ்ஞான கூடங்கள் தோன்றும். கோள்களுக்கு இடையே பிரயாணத்திற்கு விசாவும் வேறு வசதிகளும் ஏற்படுத்தப்படும்.

எமது பூமியிலேயே சமுத்திரங்களில் நகரங்கள் மிதக்கும். கடல் நீர் குடி நீராக மாறும். காற்று மாசு அடைந்து கனமாக இருக்கும். பெரியம்மை ஒழிந்தது

போல் போலியோ, மலேரியா, எயிட்ஸ் எல்லாமே மறையும்.

இவற்றைவிடக் கொடுமையான தொற்று நோய்களையும் மற்ற நோய்களையும் இயற்கைக் கண்டு பிடிப்பால் போட்டி பலக்கும். ஜீன்ஸ் பொறியியல் செயற்பாட்டின் விளைவாக, கொம்பியூட்டரைத் தோற்கடிக்கும்.

மனித மூளை உருவாகும்; மனித உடலும் யானை, திமிங்கிலம், காண்டாமிருகம் எனப் பெருத்து வலிவு அடையும். பிறக்கும் போதே இத்தகைய செயற்கைப் பிள்ளைகள் 'அதி உயர் மனிதர்களாக' அல்லது 'அதிசயமான மிருகங்களா' என்று பலரால் ஆராயப்படும்.

இப்படியான அவல நிலைகள் வராதவாறு, விஞ்ஞான சமர்த்து ஆய்வுகள், தற்போது கட்டுக்குள் வைக்கப்படுகின்றன.

எவ்வளவு காலம் இது சாத்தியமாகும்? மனச்சாட்சி இல்லாத விஞ்ஞானியை என்றும் கட்டுப்படுத்த இயலாது. இனி ஹிட்லர் போன்ற ஒருவன், 21ஆம் நூற்றாண்டில் விஞ்ஞானம் முன்னேறிய ஒரு நாட்டின் தலைவனாகினால், விஞ்ஞான சமூகமே அவன் ஆணைக்கு அடிபணிந்து அசுர மனிதர்களைப் படைக்கும் ஆய்வில் ஈடுபடலாம். மனித கலன்களுடன் விளையாடுவது, அணுவைப் பிரித்த பலாபலங்களிலும் பார்க்க அதிகமான அழிவைக் கொண்டு வரும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

மனித கலன்கள், இழையங்கள், உறுப்புக்கள் மாற்றம் அடையலாம், அழியலாம், மாற்றம் அடையாதது அழியாதது ஆத்மா மட்டும்தான். தனது ஆத்மாவை அறிவதுதான் ஆத்மிகம். ஏனெனில் அந்தப் பேரறிவு, எல்லாரிலும் உள்ள ஆத்மக்களை அறியவும் உணரவும், பரமாத்மாவுடன் எம்மைச் சேர்க்கவும் வல்லது. உலகியல் வாழ்வில் வேற்றுமைகள் மத்தியிலே ஒற்றுமை காண உதவுகின்றது.

ஆத்மிகம், வயோதிப வயதில் சரண்புகுவதற்குத் தேவையான செளகரியமான பதுங்கு குழி அல்ல. ஆத்மிகம் வாழ்வின் பிராணனுடன் சேர்ந்த உயிர்ச் சக்தியாகும்.

ஆகவே ஆத்மிக வாழ்வு பிள்ளைப் பிராயத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும். குழந்தை பிறக்கும் போதே தெய்வீக உணர்வுடன் தான் பிறக்கின்றது.

அந்த தெய்வீகத்தை மலரச் செய்வதே கல்வியின் நோக்கம் என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறினார். கல்வியின் நோக்கம் ஒழுக்கம் என்று சுவாமி ஸ்ரீசத்திய சாயிபாபா கூறுகிறார். ஆகவே அந்த வரை விலக்கணம் இப்படியாக உள்ளது.

அன்பு-ஒழுக்கம்-ஆத்மீகம்-கல்வி:

காலாதி காலமாக நாம் (பெற்றோர், ஆசிரியர்கள், சமய போதகர், நீதிபதி போன்றோர்) நற்பழக்கங்களையும் ஒழுக்க நீதிகளையும் எமது சிறார்களுக்குச் சொல்லி வந்தோம். 'இதைச் செய், அதைச் செய்யாதே' என்ற ஆணைமுறையில் ஒழுக்கக் கல்வி நடைபெற்றது. சொன்னவர் இல்லாத வேளையில் சொல்லப்பட்டவர் (பிள்ளைகள் மட்டுமல்ல, பெரியோரும்) அந்த ஆணைகளை மீறினார். அதனாலேயே உலகம் இப்போது இருக்கும் ஒழுக்கக்கேடான நிலைக்கு மிகவேகமாகத் தள்ளப்பட்டுள்ளது. நவீன குழந்தை உளவியலில் இன்னும் ஒன்று சேர்ந்தது. அதாவது பிள்ளையின் தடையில்லாத மூளை அபிவிருத்திக்கு, 'அவன் எதையும் தன் இஷ்டப்படி செய்ய' விடவேண்டும் என்ற கோட்பாடு. விளையாட்டு மைதானமாகட்டும், நாடக அரங்காகட்டும், விஞ்ஞான கூடமாகட்டும் அவன் எதையும் செய்யவிட வேண்டும்.

உளவியல், சமூகவியல், கல்வியியல் எல்லாவற்றிலும் புதிய சிந்தனை தவிர்க்க முடியாதது தேவைகூட.

ஆனால் அந்த சிந்தனையும் நடைமுறைகளும் மனிதனின் அடிப்படை ஒழுக்கத்தையும் சமூகத்தின் கலாசாரத்தையும் பேணுவதாக இருக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீசத்திய சாயிபாபா தந்த ஒரு புதிய கல்வி முறை உண்டு. அந்த முறையானது ஆத்மிக ஒழுக்கத்தில் மனித மேம்பாடுகளை இனம்கண்டு, பிள்ளையின் மனத்தைப் படிப்படியாகப் பண்படுத்தி, பின்பு அவன் செய்வற்றையே அவனே தீர்மானிக்க வைக்கின்றது. அப்போது அவன் எதைச் செய்தாலும் அது நல்லதாகவே அமையும். ஒருவன் நல்லவனாக இருந்தாலே நல்லவற்றைச் செய்ய முடியும். ஸ்ரீசத்தியசாயி மனித மேம்பாட்டுக் கல்வி (Sri Sathya Sai Education for Human values) இந்த நோக்கத்தோடு பிள்ளையின் மூன்று நிலைகளில் (அறி மனம், அடி அறிமனம், உயர் அறிமனம்) பக்குவப்படுத்துவதாக கற்பிக்கும் முறைகளை அமைத்துள்ளது.

அமைதி இருத்தல்
பிரார்த்தனை / மேற்கொள்ளல்
கதை கூறல் / பெரியோர் வாழ்க்கை
குழுப்பாடல்

குழு விளையாட்டு / செயற்பாடு

இம்முறைகள் தற்போது நமது பாடசாலைகளில் ஆண்டு 1-3 வரை கற்பிக்கும் ஆசிரியைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றன. அவர்கள் வகுப்புகளில் இதற்காகத் தனியாக நேரம் ஒதுக்காது, பிள்ளைகள் படிக்கும் பாட நூல்களை வைத்தே அன்பு, உண்மை (சத்தியம்), தர்மம், சாந்தி, அகிம்சை ஆகிய ஐம்பெரும் மனித மேம்பாடுகளைப் பிள்ளைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தி பண்புடன் வளர உதவுவார்கள்.

ஒருவர் பிறந்து வளர்ந்து வாழும் மதத்தின் அடிப்படையிலேயே, மனித மேம்பாடுகள் வளரவேண்டும். மனித மேம்பாடுகள், எல்லா மதங்களுக்கும் பொதுவாகும். சொந்தம் ஆகும்.

வாழ்வின் வேற்றுமைகளுக்கு அப்பால் இவற்றை இனம் கண்டு வாழ்வதே கல்வியின் நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். அத்தகைய ஆத்மிக பலமே 21ஆம் நூற்றாண்டின் விஞ்ஞான செயற்பாடுகளுக்கு ஈடுகொடுத்து, உலக அழிவுகளிலிருந்து மனிதனைக் காப்பாற்ற முடியும்.

இந்த கல்வி முறையில் முதலாவது மாணவி, அதனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியை தான். அன்பும் ஒழுக்கமும் (ஆகவே ஆத்மிகமும்) ஒருவருக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க முடியுமா? அவை ஒரு ஆத்மாவி லிருந்து இன்னும் ஒரு ஆத்மாவுக்குத் தொற்றிக்கொள்வன. ஆசிரியர் ஆசிரியைகளின் தூய ஒழுக்க வாழ்வதான் மாணவ, மாணவிகளின் ஒழுக்க மலர்வுக்கு முதலாவது கற்பிக்கும் முறையாகும். இந்த முறையில் பெற்றோரின் பங்கும், அதே அளவில் அவசியம் ஆகின்றது.

எமது தலைமுறையில் மிகச் சிறந்த ஒழுக்க-ஆத்மிக ஆசிரியையாக இருந்தவர் தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மையார். அவரது கல்வி, எழுத்து, சமய வாழ்வு மக்கள் சேவை, நிர்வாகத் திறன் அனைத்துமே நமது நாட்டிற்கு அணிசேர்த்தன. அவர் ஓர் உதாரண ஆசிரியை. அம்மா எமது நாட்டின் 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த முதன்மையான தமிழ்ப்பெண்.

எமது ஆத்மிக வளர்ச்சிக்கு அம்மாவின் சேவை இன்னும் பல ஆண்டுகள் தேவை என்று இறைவனை வேண்டுகிறோம்.

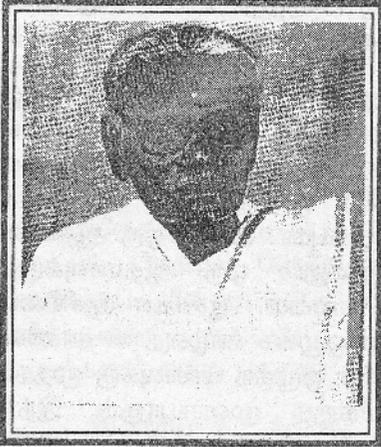
பெரியுராணம்

என்று மீன்பம் பெருகு மியல்பினா
 லொன்று காதலித் துள்ளு முோங்கிட
 மன்று ளாரடி யாரவர் வான்புகழ்
 நன்ற தெங்கு நிலவி யுலகெலாம்.

சேக்கிழார்.

நன்றி - சிவத்தமிழ்ச்செல்வி பவளவீழா மலர் தினகரன்

பேராசிரியர் நந்தி ஐயாவுக்கு அஞ்சலி செலுத்துவோம்

வாழ்நாட் பேராசிரியர் கலாநிதி செ. சிவஞான சுந்தரம் அவர்கள் அமரராகி விட்டார் என்ற செய்தி எம்மையெல்லாம் பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் அவர்கள் பேரறிஞர் “ரோஜாஜி” அவர்களால் “நந்தி” என்னும் சிறப்புப் பட்டம் வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பித்த காலம் முதல் நந்தி ஐயா அவர்கள் பேராசிரியராக, மருத்துவப்பீடாதிபதியாக, வாழ்நாள் பேராசிரியராகப் பல்வேறு பணிகளைப் புரிந்து யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தை அலங்கரித்த பெருமகன் ஆவார்.

எங்கள் ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் மீதும் தூர்க்காபுரம் மகளிர் இல்லம் மீதும் மிகுந்த தொடர்பும், ஈடுபாடும் கொண்டவர் நந்தி ஐயா அவர்கள். இதனால் பிள்ளைகளின் பரிசளிப்பு விழாக்கள் மற்றும் விழாக்களில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்து தமது ஆத்மீக சிந்தனைகள் அடங்கிய கருத்துரைகளை வழங்கி வந்துள்ளார்கள்.

நந்தி ஐயா அவர்கள் எமது தேவஸ்தானத்துக்குக் கூட்டிவரும் வெளிநாட்டு நண்பர்களுக்கெல்லாம் தேவஸ்தான புனிதத்தன்மையையும், சமுதாயப் பணிகளையும், மகளிர் இல்லப் பணிகளையும் மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறுவதில் முன்னிற்பார்.

நந்தி ஐயா அவர்கள் சிவபதம் எய்துவதற்கு முன் செவ்வாய்த் திருவிழாவின் போது தமது குடும்பத்தவர்களுடன் வருகை தந்து தூர்க்கை அம்பாளை வழிபாடு செய்தார். தமது இறுதிக் காலத்தில் மிக அமைதியாக வாழ்ந்த பேராசிரியர் நந்தி ஐயா அவர்கள் மருத்துவத்துறை, ஆன்மீகத்துடன் தொடர்புபட்ட கருத்துக்களை வெளிக்கொணர்ந்து முத்திரை பதித்தவர் இவர்.

இந்நாட்டில் தலைசிறந்த அறிஞராக, எழுத்தாளராக, நூலாசிரியராக, ஆத்மீகவாதியாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் நந்தி ஐயா அவர்களின் மறைவு ஈடுசெய்ய முடியாதது. அன்னாரின் மறைவால் துயரடையும், குடும்பத்தவர்களுக்கும், அன்பர்களுக்கும் எமது ஆறுதலைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

பேராசிரியர் நந்தி ஐயா அவர்களின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல தூர்க்காதேவி அம்பாளைப் பிரார்த்தித்து அஞ்சலி செலுத்துகின்றோம்.

ஸ்ரீ தூர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பறை.

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, J.P.
தலைவர்.

நயினை நாகபூசணி அம்மன்

